

REVISTA

revista Teatrului Național din Timișoara N° 8/2022

SPECTACOLELE LUNII OCTOMBRIE

Sâmbătă, 1.10, ora 19

Sala 2

ȘCOALA FEMEILOR versus
ȘCOALA BĂRBAȚILOR
după Molière
spectacol de teatru coregrafic
de Gigi Căciuleanu

Duminică, 2.10, ora 19

Sala Mare

FREAK SHOW vol. 2
un spectacol de Florin Piersic jr.

Miercuri, 5.10, ora 19

Studio UȚU

PE MÂINE
de Mihaela Iancu
un concept de Iuliana Crăescu

Sâmbătă, 8.10, ora 19

Sala Mare

DUREREA FANTOMĂ
de Vasili Sigarev
regia artistică
Ion-Ardeal Ieremia

Duminică, 9.10, ora 19

Sala 2

POVEȘTEA ACELOR OAMENI CARE
ÎNTR-O SEARĂ S-AU ADUNAT
ÎN JURUL UNEI MESE
de Radu Iacoban
regia artistică Radu Iacoban

Joi, 13.10, ora 19

Studio UȚU

AEROPORT
de Ștefan Caraman
regia artistică Ion-Ardeal Ieremia

Vineri, 14.10, ora 19

Sala 2

COPIII NOPTII
de Andrei Radu
regia artistică
Alexandru Weinberger-Bara

Duminică, 16.10, ora 19

Sala Mare

PROȘTII SUB CLAR DE LUNĂ
de Teodor Mazilu
regia artistică Ion-Ardeal Ieremia

Marti, 18.10, ora 19

Sala Mare

ZORBA GRECUL
de Nikos Kazantzakis
piesă originală de Hristo Boicev
regia artistică Mihaela Lichiardopol

Joi, 20.10, ora 19

Sala Mare

O SCRISOARE PIERDUTĂ
de I.L. Caragiale
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Vineri, 21.10, ora 19

Studio UȚU

CERCURILE ÎNCREDERII
de Radu Popescu
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Duminică, 23.10, ora 19

Sala 2

NORA. O CASĂ DE PĂPUȘI.
Partea a doua
de Lucas Hnath
regia artistică Radu Iacoban

Joi, 27.10, ora 19

Sala 2

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI
după W. Shakespeare
regia artistică Radu Iacoban

Vineri, 28.10, ora 19

Studio UȚU

MĂTUȘA JULIA ȘI CONDEIERUL
după Mario Vargas Llosa
regia artistică Sabin Popescu

Duminică, 30.10, ora 19

Sala 2

ȘCOALA FEMEILOR versus
ȘCOALA BĂRBAȚILOR
după Molière
spectacol de teatru coregrafic
de Gigi Căciuleanu

ADA HAUSVATER, director general Teatrul Național:

Ieri, azi și mâine sunt acum în lumea plină de imaginație, construită cu mîgală, dăruire, suflet și talent pe scenă. În scenă, lumea creată este reversibilă, perfectibilă, cu o incontestabilă asumare a diversității proprii, într-o impecabilă libertate a valorii.

Vă așteptăm la spectacolele Teatrului Național!

ȘCOALA FEMEILOR VERSUS ȘCOALA BĂRBAȚILOR

montaj din piesele lui Molière de **GIGI CĂCIULEANU**
traducerea și adaptarea din limba franceză **CODRUȚA POPOV**

CelebrART

Audiență generală
Durata spectacolului: 1h15

Sâmbătă, 1.10
Duminică 30.10
ora 19, Sala 2

Distribuția

ALINA ILEA
FLAVIA GIURGIU
MIRELA PUIA
LAURA AVARVARI
DANIELA BOȘTAN
IULIANA CRĂESCU
ALINA SPIRIDON
OANA ANTONOVICI
CĂTĂLIŢĂ URŞU
RAUL LĂZĂRESCU
MARIN LUPANCIUC
DARIUS ZET
ANDREI ZGĂBAIA
ALEXANDRU ROMESCU
BOGDAN BLISTYAR

Dramaturgia
Scenografia
Muzică originală
Asistent de regie

GIGI CĂCIULEANU
CORINA GRĂMOȘTEANU
PAUL ILEA
MIRELA PUIA

SPECTACOL DE TEATRU COREGRAFIC DE GIGI CĂCIULEANU

Regia tehnică
Operare lumini

Andreea Gecse
Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Adrian Stănescu
Cristian Stana

Operare sunet

Gigi Căciuleanu,
coregraf și regizor:
Să fi fost oare Molière
un avangardist în
ceea ce privește
cauza femeilor?

Undeva, într-un spațiu atemporal, pe un teren de înfruntare (când senin când plumburiu ori însângerat) desfășurat, ca o tablă de șah fără pătrățele, într-un climat de omniprezent și atotputernic patriarhat, unde căsătoria este Alfa și mai ales Omega farselor existenței, două tabere se înfruntă: cea a bărbaților cu cea a femeilor...cea a soților cu cea a nevestelor.

Două școli... ale vieții.

Două academii de strategie conjugală.

Două curente de gândire... nupțială.

Să fi fost oare Molière un avangardist în ceea ce privește cauza femeilor ? Reflecții asupra condiției feminine traversează parcă (prezente într-un fel sau altul, într-o măsură mai mică sau mai mare) întregul teatru al demiurgului Molière...

Căci școala lumii largă ce-n chip și fel te freacă

Mai ager te învață decât o slovă seacă.

(Molière, Școala Bărbaților / Ariste : Act I, Sc II)

În spectacolul **Școala femeilor versus Școala bărbaților**, replici din diverse piese molièresti (nu numai din cele numite mai sus), săgetează și se întretaie, mergând adesea de la dramatic de logic (pentru protagoniști) până la absurd sau comic (pentru spectator).

Pe „câmpul de bătălie”, două arhetipuri se declină în mișcare, dar și în vorbă:

„Femeia-obiect” versus „Bărbatul-căruia-toate-i-se-cuvin”.

„La Școala de soți

Sau de neveste

Cine? Cui? Elev îi este?”

(Gigi Căciuleanu, „Molière” / litternet.ro)

Din caracter în caracter, din Ego în Ego, personaj cu personaj, Femeia (chiar dacă „savantă” sau ridicolă prețioasă,) versus Bărbatul (oricât de ignorant și necioplit, deținătorul cheii materiale a căsniciei) execută o „partitură” de ciocniri de ego-uri, un vorace „balet” din care nu pot să iasă decât scânteii.

O permanentă confruntare între slăbiciunile sexului reputat puternic și forța sexului așa-zis slab.

- Învinge cine?

- Ei, bine: lupta, continuă!

Corp la corp.

 Cătălin Ursu, actor:
Gigi Căciuleanu
e un lord

Cum a fost pentru tine întâlnirea cu Gigi Căciuleanu?

A fost o bucurie să lucrez la acest spectacol. Încă din perioada în care am văzut producțiile domnului Gigi Căciuleanu, cu an în urmă, îmi doream să fac parte dintr-o echipă unde dânsul să fie coregraf, regizor, coordonator artistic, totul. Apoi s-a întâmplat să ne întâlnim într-un workshop și au fost trei zile minunate de creație colectivă și muncă sub bagheta maestrului. Iar acum, totul s-a materializat în colaborarea la acest spectacol propus de domnul Gigi Căciuleanu pe texte de Molière.

Cu ce te-a provocat acest mare coregraf?

În primul rând, în fața unui artist cu o carieră atât de bogată și de plină de realizări majore, m-am străduit din răspuțeri să fiu la înălțimea așteptărilor lui, am vrut să înțeleg mecanismul lucrului în tandemul expresie corporală – text și să ajung să îmbin aceste două elemente în mod natural, să-mi „întrec în sistem” acest binom și să-mi devină firesc. Nu mai puțin, Gigi Căciuleanu m-a provocat să mă ridic la înălțimea viziunii sale artistice complexe, a gândurilor și a propunerilor sale regizorale.

Te poți considera de acum un dans-actor?

Îmi place cum sună acest termen inventat de Gigi Căciuleanu. El însuși îmbină atât de bine elementele unui actor dramatic cu cele ale unui dansator! E un drum foarte special pentru mine, la finalul căruia cele două limbaje ajung să se completeze foarte natural, astfel încât actorul reușește să dezvolte scenic mai multe mijloace de expresivitate artistică. E ca și când ai cânta pe două voci, una o completează și o pune în valoare pe cealaltă. Nu îndrăznesc să mă declar dans-actor; am lucrat, însă, în acest spirit al dans-actorului, am înaintat pe acest drum. Cred că aș avea nevoie de mai multe spectacole alături de artistul Gigi Căciuleanu ca să mă pot numi așa cum îi este lui drag: dans-actor.

Cu ce rămâi din învățăturile lui Gigi Căciuleanu?

A fost o experiență care m-a transformat. Am descoperit un artist extrem de generos, cu o carismă extraordinară. Răbdarea dânsului este nelimitată. Este deopotrivă foarte rafinat și foarte atent la detalii. Un lord. Astfel de artiști, astfel de oameni de cultură înaltă au marea calitate că știu să deschidă căi noi în sufletul oamenilor cu care lucrează, îi duc în lumi care generează explozii de bucurie pe scenă. Iar în lumile astea ale fascinației și încântării ajunge și publicul, și asta este cel mai important. A fost o mare lecție pentru mine.

Crezi că spectatorii vor iubi acest spectacol?

Da, așa cred. Cred că spectatorii se vor îndrăgosti de acest spectacol. Este dinamic, are o estetică excelentă. Aici, o mare contribuție o are scenografia talentatei Corina Grămoșteanu. Este un spectacol curat, punctează foarte bine niște realități ale vieții care, oricât ar fi de comune, ne afectează mereu, la fel de profund: ruptura din interiorul cuplului, iubirea iluzorie, ipocrizia, lupta continuă pentru ideal, viața într-o societate găunoasă. Totul este tratat cu mult umor, cu scene plastice, cu suflul plin de dinamism pe care încercăm noi, actorii, să îl aducem. Și chiar reușim, zic eu.

Interviu realizat de Gabriela Lupu

PE MÂINE

de MIHAELA IANCU

Audiență generală
Durata spectacolului 1h30min.

**Miercuri, 5.10
ora 19
Studio UȚU**

Scenografia
Video design
Light design
Consultant artistic

GETA MEDINSKI
SEBASTIAN HAMBURGER
COSTINEL PURCARU-ASPROIU
ȘTEFAN IORDĂNESCU

UN SPECTACOL DE/CU IULIANA CRĂESCU

Regia tehnică
Sufleor
Operare lumini
Operare video
Operare sunet

Cristian Stana
Iudit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Eugen Obrad
Peter Szabo

A woman with dark hair, wearing a light-colored trench coat over a dark top, is shown in profile. She is holding a lit cigarette in her right hand, looking upwards and to the left with a thoughtful expression. The background is dark with some colorful grid patterns on the right side.

IULIANA CRĂESCU,
ACTRIȚĂ:
Să las garda jos
din când în când
e un exercițiu
vindecător

Cum ai ajuns la acest spectacol?

A fost o experiență foarte personală, deși ideea n-a plecat de la mine, ci de la managerul teatrului, Ada Lupu Hausvater, care ne-a îndemnat, ne-a dat mână liberă să căutăm texte și să ne construim propriile spectacole. Tot citind, am ajuns la această piesă care mi-a fost foarte dragă de la prima lectură, printre puținele de felul ăsta. A fost o șansă pentru mine și a venit la momentul potrivit. M-a determinat să explorez locuri prin care nici omul, nici acțiunea care sunt nu mai ajunsese până atunci, să mă scutur de inevitabilele locuri comune pe care orice om le depozitează în sine atunci când acumulează experiență. Am încercat în perioada în care am lucrat spectacolul să „storc” tot ce am putut din fiecare moment și sunt extrem de recunoscătoare pentru șansa pe care am primit-o. Lipsită de „constrângerile” regizorale venite din exterior, a trebuit să îmi găsească singură drumul, să privesc spectacolul și personajul nu doar din interior, ci și din afară și – fiind responsabilă și de concept, și de interpretare – să devin eu însămi cea care construiește „constrângerile” (termenul nu e cel mai potrivit, de altfel, căci el definește structura spectacolului și cadrul în care se dezvoltă personajul). Ca să rezum, spectacolul ăsta mi-a deschis ochii și m-a maturizat din punct de vedere profesional.

Cum te raportezi la personajul tău?

Cu înțelegere și compasiune. A fost un drum pe care a trebuit să îl parcurg. Nu pot spune că mă identific cu Vera. Cel puțin, așa a fost la început. Deși poate suna dur, prima mea impresie despre Vera a fost că este egoistă. Când am citit piesa Mihaelei Iancu întâia oară, m-am enervat, reacția mea a fost: „Ce lașă!”. Pare paradoxal, dar tocmai reacția asta viscerală, atât de puternică, a fost cea care m-a făcut să mă întorc la text. Dacă mă întărită într-asa un hal, înseamnă că e ceva acolo, nu? Ceva ce trebuie să descopăr. Apoi, înseamnă că e foarte bine scris. Am citit piesa de la început. Și încă o dată. Îi înțelegem Verei resorturile, bineînțeles, dar mi-a luat un pic de timp până am reușit să nu o mai judec. „Try walking in my shoes”, vorba celor de la Depeche Mode. Asta am făcut, am încercat să văd lucrurile din punctul de vedere al Verei – un copil care fuge de viață fiindcă nu găsește puterea să lupte; fuge de familie, fuge de iubit, renunță la copil, fuge până și de dorința de a vedea marea. Și m-a cuprins o compasiune teribilă și nevoia de a spune povestea acestei fete, de a vedea viața prin ochii ei, de a-i oferi puțină înțelegere și puțină speranță. De fapt, dacă mă gândesc bine, toți ascundem o Vera în noi, cu toții avem momente în care abandonul, fuga, retragerea par singurele opțiuni. Când, de fapt, singura lor „calitate” este că sunt la îndemână.

Ce te-a apropiat de povestea Verei?

Așa cum spuneam mai devreme, faptul că Vera concentrează în povestea ei reacții pe care le are, potențial, fiecare dintre noi. Apoi, faptul că, prin multele povești pe care le construiește, ea evadează dintr-o realitate complicată și ostilă într-o lume interioară complexă. Nu este ceva la îndemână oricui. În ce mă privește, copil fiind, pentru că nu aveam jucării, mi-am umplut universul cu povești. Inventam povești din tot ce vedeam, din tot ce mă înconjura. Aveam nevoie de asta.... și m-am întâlnit cu mecanismul ăsta de apărare și creștere interioară și în lumea Verei. De fapt, ăsta este mesajul subtil pe care îl dă Pe mâine: avem nevoie, indiferent de vârstă, să ne păstrăm capacitatea de a evada în imaginație, de a ne elibera. Așa putem deveni mai conștienți de noi, de nevoile și dorințele noastre, chiar și de neputințele noastre. Așa putem alunga zgomotul de fond din viețile noastre, și, cu siguranță, doar așa putem trăi fără a fi mereu paralizați de frica de a greși și de a fi judecați. Așa putem spera.

Te simți mai vulnerabilă jucând în imediata apropiere de spectatori această poveste atât de intimă?

Vulnerabilă?... Nu neapărat. Ca actor, te simți vulnerabil când nu ești stăpân pe partitura ta, când ești descoperit. Nu e o chestiune de distanță, te poți simți vulnerabil și în fața unui coleg de scenă... Eu mi-am dorit foarte mult această apropiere de spectatori. De fapt, contactul ăsta direct este binevenit – povestea Verei nu e una care se strigă în gura mare, ea vine ca o confesiune la o cafea, făcută unui prieten bun. Iar prietenul ăsta bun este, de fiecare dată, publicul. E adevărat că fiecare spectator își aduce în sala de spectacol propriul lui bagaj emoțional, nu toți sunt pregătiți sau disponibili pentru o asemenea intimitate, și aici e provocarea – să depășesc această barieră în primele minute de spectacol. Dar nu pot face asta decât acceptând să fiu eu prima cea care lasă garda jos; și o las, o las de tot...

Ai învățat ceva de la Vera?

Da, cu siguranță. Eu am un caracter mai rebel, sunt o fire mai independentă. Aveam treisprezece ani când am plecat de acasă. A trebuit să învăț să mă apăr, așa că mi-am construit ziduri și mi-am inventat măști. A trebuit să înțeleg lumea așa cum m-am priceput, așa că mi-am stabilit un set de principii – unele bune, altele nu, dar cine era acolo să mă îndrume? – și m-am ghidat exclusiv după ele. Cred că Vera a intrat în viața mea la momentul potrivit. Cred că, descoperind-o pe ea, învățând să nu o judec, am învățat cum să fiu mai îngăduitoare cu ceilalți și cu mine însămi. Și, de-asemenea, cum spuneam, m-a învățat să las garda jos din când în când. Poate părea banal, dar e un exercițiu vindecător de care aveam nevoie și încerc să rămân conectată la lume din această perspectivă, în mod conștient, în fiecare zi.

Interviu realizat de Codruța Popov

(EDITORIAL)

Ca întotdeauna, prezența sau absența părinților, fie ea fizică ori emoțională, modelează destinul copiilor în moduri uneori subtile, alteori de o nemiloasă evidență. **Pe mâine** este în egală măsură un moment de reflecție și un studiu de caz care o are ca protagonistă pe Vera, în încercarea ei de a reînvăța să își cunoască tatăl – inevitabilă incursiune într-o întortocheată istorie personală. Iar ceea ce pare drumul către ieșirea din labirint, se transformă într-o poveste cu final neașteptat.

Codruța Popov

DUREREA FANTOMĂ

de **VASILI SIGAREV**
traducerea **ELVIRA RÎMBU**

CLASIC CONTEMPORAN

Sâmbătă, 8.10
ora 19
Sala Mare

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani
Durata spectacolului 1h

DISTRIBUȚIA

Dmitrii
Gleb
Olga

Decoruri
Costume
Video design

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic
Sufleor
Operator lumini
Operator sunet
Operator video

BOGDAN SPIRIDON
MATEI CHIOARIU
ALINA ILEA

INOCENȚIU IEREMIA
GABRIELA STRUGARU-POPA
SEBASTIAN HAMBURGER

ION-ARDEAL IEREMIA

Cristian Stana
Judith Reinhardt
Gerhard Crăciun, Daniel Galetar
Peter Szabo
Eugen Obrad

 Matei Chioariu, actor:
L-am mirosit din
prima pe „băiețașul”
de Gleb

Cine este Gleb?

Gleb „se descurcă”, „se învârte”, le știe pe toate, dar nimic concret și până la capăt. Gleb este golanul din când în când romantic, care se simte mândru și împlinit atunci când face o glumă, cu aerul că își rupe din orgoliu pentru a coborî printre muritorii ce-l înconjoară. Nu contează că gluma e proastă, nu contează că e crudă, nu contează că adesea el e un *bully*, pentru lucrurile astea Gleb nu este suficient de matur. Totuși, Gleb are și un fel de farmec, și un fel de umor, ba uneori are și intuiție. Este un magician de mahala, te poate ține o noapte întreagă captivat de persoana lui, probabil singurul bun pe care îl deține și căruia îi acordă întreaga atenție; dar să ai grijă de portofel în preajma lui, pentru că ți-ar putea dispărea ca prin magie! Dar când treci de toate straturile astea, mai descoperi și că Gleb duce cu el o bucurie primară. Bucuria sinceră a omului care nu-și pierde vremea cu întrebări existențiale. Pentru el contează ce se întâmplă aici și acum. Este, probabil, un mod sănătos de-a viețui într-o existență mârșavă.

Ce anume ți-a deschis drumul către acest personaj?

Eu m-am bucurat când Ion-Ardeal Ieremia, regizorul spectacolului, mi-a încredințat rolul ăsta. Repetițiile au fost superbe, Ion-Ardeal ne-a provocat să construim personajele căutând în propriile noastre vieți. Am încercat să ne amintim întâmplări, persoane, situații ce ne-ar putea ajuta și îndruma în construcția personajului. În ce mă privește, copilăind în cartierul Berceni din sudul Bucureștiului, l-am mirosit din prima, cum se zice, pe „băiețașul” Gleb, abia așteptam să îl urc pe scenă. În copilărie, aveam prieteni care mergeau la slujba de duminică a frăției pentecostale din care făceau parte, ca mai apoi să dea o fugă până-n magazinul Unirea, de unde furau un papagal (cu colivie sau nu). Se mai întâmpla să fie și câte o bătaie în plină stradă, ce bloca circulația; uneori eram spectator, dar cel mai adesea,

nu. Adevărul e că m-am lovit de multe din universul lui Gleb... cred că favelele Braziliei nu sunt prea departe de Bercenii anilor 1990-2000... și nici de depoul lui Sigarev. Are Gleb o replică – mie mi se pare că spune foarte multe despre el: „Da’ pe mine mă durea-n cot de veteranii și halucinațiile și durerile lui. Ei, și-atunci i-am dat bam, bam, bam – triplu ștecher – de l-am trimis la somn”.

Spuneai într-un interviu că pentru a putea juca anumite tipologii, trebuie să îți aperi personajele. A fost necesar să îi găsești „circumstanțe atenuante” și lui Gleb? Ce îi justifică brutalitatea, alegerile?

Toate personajele cer asta. Te apuci de citit un rol, faci fișa personajului și începi să-l aperi cu toate argumentele posibile. Gleb este un șarlatan, o brută... unul cu care nu am vrea s-avem de-a face. Fără morală, fără conduită, fără coloană vertebrală. Un necioplit. Iar eu mă-ntreb: cum a arătat copilăria lui? Câți frați a avut? Din ce mediu provine? Avea ce mânca? A fost abuzat? La ce fel de abuz a fost supus?...etc. Și după ce-ți răspunzi la toate aceste-ntrebări nu-ți mai vine așa de greu să-l aperi.

Ce te impresionează cel mai mult la personajul tău / la spectacol / la text?

„Lasă-i să zboare”. Ultima replică a lui Gleb nu este doar abandon în ghearele morții, conștiința că a ajuns într-un punct de unde nimeni nu se mai întoarce. Eu cred că prin replica asta, Gleb se purifică, înțelege și acceptă marile răspunsuri ale existenței, chiar dacă nu fusese în stare niciodată să pună întrebările. Cum s-ar zice, iată cum îi este omului dat ceea ce are nevoie, nu ceea ce cere.

Interviu realizat de Codruța Popov

BIOGRAFIE

Născut în 1977 într-un oraș din Siberia, Vasili Sigarev este un dramaturg care a captat atenția internațională – cu precădere în spațiul britanic și american – cu texte ca **Plasticine** (cu care a câștigat, de altfel, premiul pentru cel mai promițător dramaturg conferit de prestigioasa publicație londoneză *Evening Star*), **Ladybird** sau **Black Milk**; este, de asemenea, multi-premiat în Europa și în Statele Unite, atât pentru piesele sale de teatru, cât și pentru filmele pe care le-a realizat. Deși Vasili Sigarev, vorbind despre piesele și filmele lui, afirmă că nu este „nici filosof, nici politician, ci doar un povestitor”, teatrul și viața lui sunt profund marcate de un militantism activ pentru democrație și de o sensibilitate acută față de o lume însingurată, abrutizată de sărăcie, de lipsa educației și a orizontului. Această onestitate față de sine ca om și creator, a dus în 2021 la arestarea și încarcerarea lui Vasili Sigarev, în cadrul protestelor împotriva regimului de la Kremlin.

**POVESTEA ACELOR
OAMENI CARE
ÎNTR-O SEARĂ
S-AU ADUNAT ÎN
JURUL UNEI MESE**

de **RADU IACOBAN**

NATIONAL

Audiență generală
Durata spectacolului 2h

Duminică, 09.10
ora 19
Sala 2

Distribuția

Mama	CLAUDIA IEREMIA
Tatăl	ROMEO IOAN
Bunica	ION RIZEA
Fiul	ANDREI CHIFU
Fiica	FLAVIA GIURGIU
Mătușa	ALINA ILEA
Unchiul	MATEI CHIOARIU

Scenografia	TUDOR PRODAN
Sound design	SEBASTIAN HAMBURGER

REGIA ARTISTICĂ RADU IACOBAN

Regizor tehnic	Andreea Gecse
Sufleor	Judit Reinhardt
Lumini	Gerhardt Crăciun
	Alex Stănescu
Operare sunet	Peter Szabo
Operare video	Eugen Obrad

ION RIZEA,
actor:
O bunică
dată
dracului!

Care sunt primele cuvintele la care te gândești când este vorba despre personajul tău?

Ion Rizea: O bunică dată dracului! (râde) Îi place să comande, să fie șefa casei... dar chiar îi place? Mai degrabă, vrea să pară că este așa. Își iubește băiatul enorm și doar pe el, de fiică-sa uită constant. Dincolo de spontaneitatea și pretențiile la care consideră că o îndreptățește vârsta și care îi dau Savoare, altă pereche de cuvinte care îmi vine în minte în legătură cu Bunica este „victimă / agresor”. Acceptând violența soțului ei față de fiul devenit, ani mai târziu, tată, își are partea ei de responsabilitate în poveste.

Care a fost obstacolul cel mai greu de depășit în crearea rolului, mai ales că nu ești la primul rol în travesti ?

I.R.: Tentația de a juca un personaj feminin a fost foarte mare, mai ales din cauza costumului, dar a imita pur și simplu o femeie ar fi dus rolul în derizoriu. Radu Iacoban mi-a cerut – mai mult, m-a ajutat pe tot parcursul repetițiilor – să vorbesc și să mă comport perfect normal, să nu țin cont de costum, ci de rol, de ceea ce definește acest personaj prin comportament și prin acțiuni. Așa am reușit să construiesc o bunică – zic eu – credibilă, chiar dacă vorbesc cu vocea mea, chiar dacă pășesc și gesticulez cu mers și gesturi de bărbat. Poate părea paradoxal, dar s-a întâmplat de câteva ori ca unii dintre spectatori să întrebe cine e doamna care o interpretează pe Bunică. A fost greu, dar a meritat.

Cum ai lucrat cu Radu Iacoban?

Minunat. Există între noi o mare compatibilitate și un fel extraordinar de a comunica. În repetiții, era suficient să îmi dea o direcție, să îmi dea „carcasa” situației și îmi era clar ce trebuie să fac mai departe. Asta mi-a dat încredere și am reușit să fac, cu ajutorul lui, un personaj foarte mișto.

Cum te-ai simțit când ai aflat că ai câștigat premiul UNITER pentru rolul Bunica?

Neașteptat. Repetam la alt spectacol. Când am aflat de nominalizare de la colegii mei, am crezut că e o glumă, că râd de mine. Nominalizarea în sine are deja valoarea unui premiu, așa că m-am dus la Gală cu bucuria acestei prime nominalizări din carieră. Iar faptul că am luat și premiul a fost – cred – unul dintre cele mai emoționante momente din viața mea. A fost o surpriză extrem de plăcută.

interviu realizat de Codruța Popov

Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese și au început să-și care palme, să-și urle reproșuri, să marcheze sfârșitul erei ipocriziilor, începutul sfârșitului vieții de familie as we know it. (...) Unul dintre cele două finaluri propuse de dramaturgul-regizor Radu Iacoban prin medierea personajului-fiu-povestitor (Andrei Chifu) e crâncen: după o serie de dezvăluiri teribile și fapte grotești, cei șapte se adună la o masă deasupra căreia plutește o desăvârșită armonie, îmbibată în optimism, serenitate, fericire. O scenă de un cinism desăvârșit (...), ce ar fi transformat întregul spectacol într-un soi de film din epoca timpurie a lui Thomas Vinterberg, derulat în sens invers: de la zbcium, rânjet și furtună la calm, zâmbet și senin. Curat **Festen**, de la coadă la cap.

Celălalt final e de descoperit la fața locului. Așa cum e de descoperit bunica jucată de Ion Rizea (UNITER 2021 pentru rol secundar) care oferă, printre altele, un moment final de duioșie la adresa fiului pentru care multe bunici de profesie ar invidia-o. Nepoții lăcrimează direct. Așa cum e de descoperit întâlnirea dintre mamă (Claudia Ieremia) și sora tatălui (Alina Ilea) între scenă de rivalitate și candoare, bravadă și adevăr, greu de uitat. Așa cum e de descoperit scena de spiritism bunica (vie) - bunicul (mort - Matei Chioariu), mostră de cum se pot livra terifiante adevăruri râzând în hohote. Așa cum e descoperit complicitatea soră - frate, într-un șir de momente îmbibate de alcool, amintiri, reproșuri și apropieri periculoase. Cu toatele revendicându-se de la gestul căderii din rai / prăbușirii în iad semnat de tatăl (Romeo Ioan) într-o noapte, cu patru ani în urmă.

(...) Radu Iacoban propune un text greu, complex, mereu surprinzător. Aluziile covid-iene sunt atent camuflate. Tușele *noir* vin în cascadă. Exploziile de violență domestică, înfăptuite în prezent ori relatate din trecut, se țin lanț. Scheletele se prăvălesc din dulap unul peste celălalt. (...) Și totuși, există scriitorul. Fiul. Cel întors și rămas. Personajul lui Andrei Chifu se încapățânează să lipească cioburile. Să udé florile. Să scrie, din cavou, jurnalul unei lumi care a fost și în care mai trăim / murim uneori.

Mihai Brezeanu, *Liternet*

GE
MEX
LON

AEROPORT

de ȘTEFAN CARAVAN

FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Recomandat peste 16 ani
Durata spectacolului 2 h

Joi, 13.10
ora 19
Studio UȚU

Distribuția

Rudi
Sorana

ROMEO IOAN
ALINA ILEA

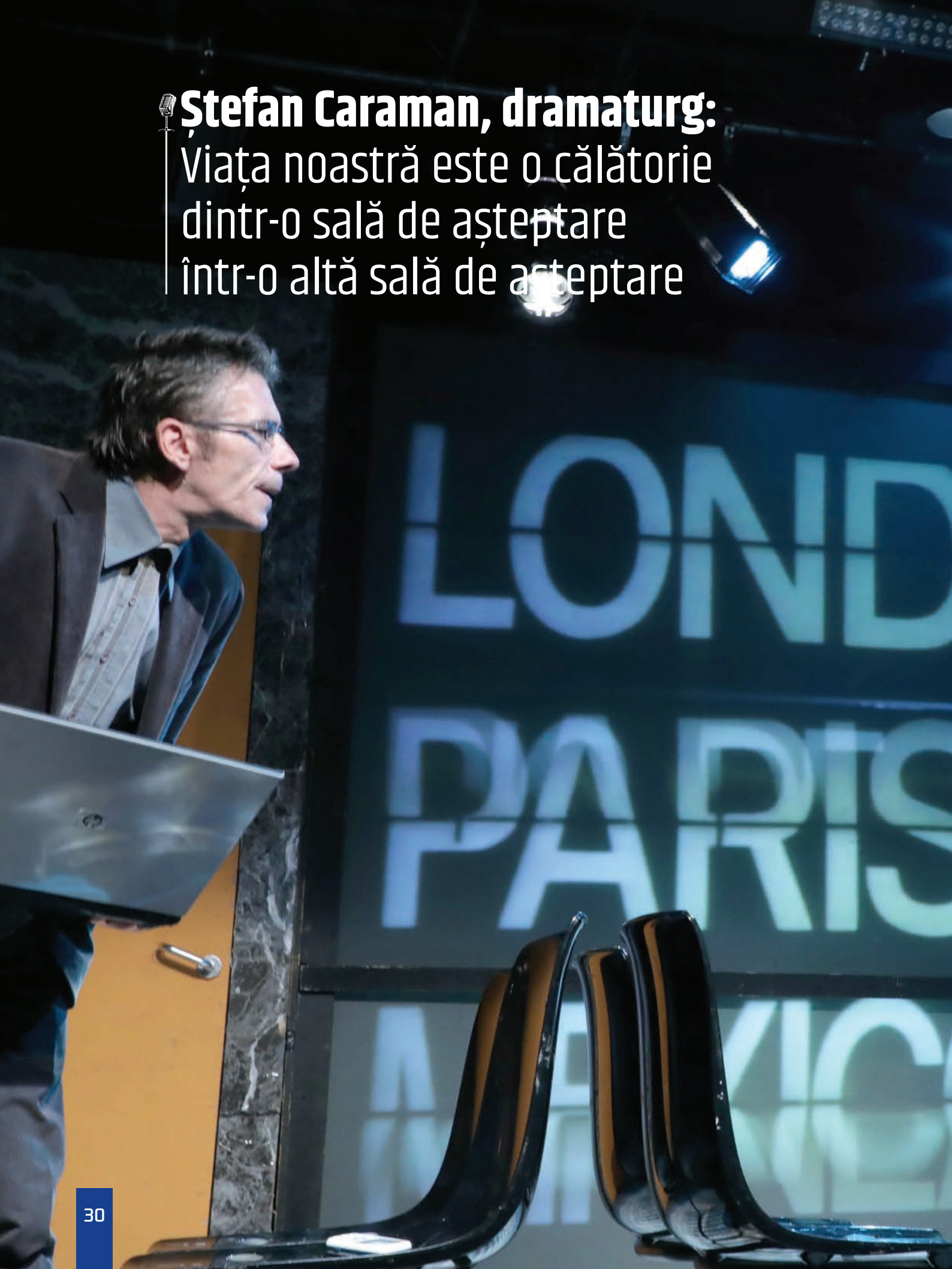
Decoruri
Costume
Video

MIHAI PĂCURAR
DOROTHEA IORDĂNESCU
WONDERBOY

REGIA ARTISTICĂ ION-ARDEAL IEREMIA

Regizor tehnic
Sufleor
Lumin
Video
Sunet

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Eugen Obrad
Peter Szabo

A man in a dark suit, light blue shirt, and dark tie is speaking at a podium on a stage. He is wearing glasses and looking to his right. The podium is silver. In the background, a large screen displays the words "LOND", "PARIS", and "MADRID" in large, blue, sans-serif capital letters. The stage is lit with blue spotlights. A microphone is visible above the text.

Ștefan Caraman, dramaturg:
Viața noastră este o călătorie
dintr-o sală de așteptare
într-o altă sală de așteptare

Spectacolul *Aeroport*, pus în scenă pe textul tău, este unul dintre cele mai longevive montări ale Teatrului Național din Timișoara. Cum se simte un autor jucat atâta vreme?

În mod cert, mai bătrân. Anul acesta, spectacolul va împlini treisprezece ani, perioadă în care au intrat în repertoriu și celelalte două părți ale trilogiei, căci **Aeroport** este o trilogie, răstimp în care au și ieșit din repertoriul activ. **Aeroport 1** a rămas. Cred că este un spectacol bun. Cred că este un spectacol foarte bun. Și asta s-a întâmplat pentru că a reușit să adune, cum rar se întâmplă, un text bun (nu știu cât de relevant e, dar este un text nominalizat la titlul de cea mai bună piesă a anului, la concursul organizat de UNITER), cu doi actori absolut fabuloși, Alina Ilea și Romeo Ioan, și cu un regizor care m-a simțit înfiorător de bine în piesa aceea. Ion-Ardeal Ieremia este un regizor care are nas pentru textul contemporan românesc și știe ce să facă din și cu el. Ceilalți foarte mulți regizori se pare că nu. Sigur, ca să răspund în clar la întrebare, mă simt și onorat, și mândru, și surprins. Sper ca Alina și Romeo să iasă la pensie jucându-l. (râde)

De unde ai pornit când ai scris textul?

Am pornit de la un moment pe care l-am trăit și care m-a marcat foarte tare. M-a marcat atât de tare încât n-a fost de ajuns să scriu **Aeroport 1**, a trebuit să continuu și cu 2, și cu 3. Poate că, și iată un element de bizarerie, deranjului acela sufletesc care a inspirat scrierea acestor piese i-am pus capăt tot la Timișoara, vizionând **Boala Familiei M**, în regia lui Radu Afrim. Spectacolul acela m-a mântuit. Mă gândesc acum că era nedrept ca premiera acestui spectacol să fie în altă parte.

Ce simbolizează de fapt aeroportul?

Să știi că nu simbolizează neapărat călătoriile – plecări, sosiri etc. – ci modul în care timpul se comprimă dintr-o dată, din clipa în care ajungi acolo: faci check in-ul repede, bei o cafea repede, traversezi shopurile alea repede, urci în avion repede, ajungi la destinație repede și te cari repede. În aeroport realizezi că, de fapt, totul îți se întâmplă în viață foarte repede. Iubirile încep repede și se duc dracului repede. Suferi repede, îți trece repede... Suntem, probabil, permanent între două zboruri; ne prindem, într-adevăr însă, foarte târziu.

Viața noastră este o călătorie sau, mai curând, o sală de așteptare?

Viața noastră merge, așa cum spuneam, pe repede înainte; asta include și călătoriile, și pauzele dintre ele, în sălile de așteptare unde până și asta trece repede... viața noastră este mai curând o călătorie dintr-o sală de așteptare într-o altă sală de așteptare.

Ai fost bancher în Tulcea, dar ai scris tot timpul teatru. Cum se împacă una cu alta?

Am ieșit din sistemul bancar în 2018. După o scurtă și agitată trecere prin diverse poziții administrative locale, m-am folosit de diploma și cunoștințele mele economice și acum lucrez într-o instituție deconcentrată a statului. În paralel, produc *content writing* pentru o companie mare din București. Așadar, nu mai sunt bancher și nici nu îmi mai vând forța de muncă pentru vreo entitate din localitate. Practic, acum sunt un nimeni la Tulcea, iar acest statut se pare că mi se potrivește cel mai bine, deși locuiesc aici din naștere. Este încântător să te naști direct în exil. Cât privește *match*-ul între teatru și business, am tot vorbit despre asta în cei 25 de ani de când o fac. S-au împăcat, se împacă. În fond, dacă în ranița fiecărui soldat este un baston de mareșal, să știi că în buzunarul fiecărui funcționar se ascunde o foaie cu un poem. Unii au curajul și îl citesc în public. Sau, cel puțin mie îmi place să cred asta.

Interviu realizat de Gabriela Lupu

Romeo Ioan, actor:

Am resursele, tehnica și luciditatea să interpretez rolul ăsta, indiferent de distanța care ne separă

Cum te simți să reiei spectacolul *Aeroport* după mai bine de un an?

Într-adevăr, spectacolul e destul de departe de mine în momentul în care vorbim fiindcă, așa cum spui, ultima oară l-am jucat cu mai bine de un an în urmă. Dar este normal și reconectarea la el este un proces care vine absolut natural. Categorie, mă bucur că îl jucăm din nou, e un spectacol care a însoțit o perioadă destul de lungă din viața și din cariera mea. Discuția noastră devine un moment bun în întoarcerea către rolul meu din **Aeroport**, îmi activez reflexele. Regăsesc ritmul. Primul și cel mai important lucru pentru un spectacol, indiferent în ce configurație se joacă, este să nu aibă ruperi de ritm. Mai departe, lucrurile se reaşază firesc în matca lor.

În ce „relații” mai ești cu Rudi, personajul tău?

Sincer să fiu, n-am fost niciodată în relații foarte bune. Am început prin a-l respinge și, categoric, Rudi este un personaj pe care l-am construit pe *contre-emploi*, trece cumva *pe lângă* mine. Rudi este un om al compromisului, un om care permanent caută refugii. Un om care – și ca scriitor, și ca bărbat – se învârte în același cerc și nu e în stare să îl spargă. Eu nu sunt așa. Deci a trebuit să forez adânc, să-mi descopăr resursele care să mă pună în contact cu acest personaj. Dar am fost atent la gândul din spatele replicii, mergând din aproape în aproape; am construit pe situație – altminteri, o situație în cheie minoră, o paranteză în viața celor doi protagoniști – și i-am găsit firul și înțelesul.

Acestea fiind spuse, aș vrea să mai adaug un lucru: dacă aș veni în construirea unui rol – a oricărui rol – doar cu mine, cu cine sunt eu, Romeo, cu principiile mele, cu obișnuințele mele, cu reacțiile mele la o situație sau alta, n-aș mai fi actor. În orice caz, nu unul profesionist. Dar lucrurile stau cu totul altfel. Am resursele, tehnica și luciditatea să interpretez personajul ăsta, indiferent de distanța care ne separă.

Joci acest personaj de aproape 13 ani. Cine este Rudi, cel de astăzi, față de cel din 2009?

Caraman s-a scris pe sine. Am plecat încă de la bun început de la premisa că îl joc pe Caraman (Ștefan Caraman, autorul piesei, n.r.). Care este cel puțin la fel de captivant ca Rudi. Sigur, n-am construit personajul doar din perspectiva asta, dar o amintesc pentru că, într-un fel, i-am dat lui Rudi vârsta autorului său. Așa că, în acest deceniu și ceva, m-am „învărtit” în jurul aceleiași vârste, fără să fiu nici prea necopt, atunci, nici desuet, acum. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. În altă ordine de idei, de-a lungul timpului mi-a devenit tot mai clar că atât în ce privește acest personaj, cât și în ce mă privește pe mine, ca om și ca actor, este mereu vorba despre alegere. De fapt, cred că ăsta e personajul principal și în piesa lui Caraman, și în viețile noastre, ale tuturor, alegerea. Relația dintre Rudi și Sorana, personajul pe care îl interpretează Alina Ilea, partenera mea de scenă, este tot mai apăsată de conștiința acestor planuri secundare care, la un moment dat, vin în față, lăsând „viața cealaltă” în urmă și făcându-i să-și piardă prioritățile. Rudi are vorbele la el, cum se spune, dar sinceritatea lui nu este asumată. Directețea lui seamănă cu sinceritatea, însă e doar o modalitate de a-și destabiliza interlocutorul, lăsându-i lui, celuilalt, răspunderea absolută a deciziei. Un fel de *Take it or leave it*. Cam ăsta este personajul meu azi, în 2022.

Un spectacol în două personaje are anumite particularități și un alt fel de încărcătură. Cum este *Aeroport* pentru tine?

Sigur. Un spectacol în două personaje este un fel de recital în doi. Nu poți masca nimic, nu poți „pasa” nimic. Ești deplin responsabil pentru tine și pentru partenerul tău. Și el la fel. Spectacolul există doar din arcul voltaic dintre noi. În **Aeroport**, este esențial că un personaj ca Rudi atrage oameni asemănători lui – pe Sorana, de data asta. Nu uit nici un moment de această funcție a rolului meu. La asta am lucrat cel mai mult și da, am ajuns să-mi controlez rolul atât de bine încât îmi pot permite libertăți în interiorul lui. Joc și am libertatea să mă joc.

Care sunt amintirile tale cele mai plăcute, legate de acest spectacol sau de acest rol?

Sigur vrei să vorbim despre asta? (râde) Am multe amintiri provocate de acest personaj... Ce pot să îți spun e că rolul ăsta, folosit ca instrument de seducție, n-a dat greș nici măcar o singură dată. (râde) Serios vorbind, **Aeroport**, căruia noi i-am spus mereu **Aeroport 1**, mi-e cel mai drag dintre cele trei spectacole care au alcătuit „serialul” **Aeroport**. A fost o experiență inedită, frumoasă și foarte interesantă să reiau acest personaj încă de două ori, în **Sala de așteptare – Aeroport 2** și **Terminal**, spectacole care au compus „trilogia Caraman”. Așa că amintiri am berechet, n-avem noi loc să le povestim pe toate.

Interviu realizat de Codruța Popov

COPIII NOPTII

de ANDREI RADU

NATIONAL

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani
Durata spectacolului 1h30

Vineri, 14.10
Ora 19
Sala 2

Distribuția

Andrei	ANDREI CHIFU
Vlad	MARIN LUPANCIUC
Iulia	CRISTINA KÖNIG
Bianca	IULIA-VICTORIA IOANA
Bogdan	OTNIEL FLORUȚ
Mihai	ALEXANDRU NĒGREA

Mulțumiri actriței Claudia Ieremia pentru participarea la înregistrările audio pentru spectacol.

Scenografia	CORINA GRĂMOȘTEANU
Video & Sound design	SEBASTIAN HAMBURGER

REGIA ARTISTICĂ ALEXANDRU WEINBERGER-BARA

Regia tehnică	Andreea Gecse
Lumini	Alexandru Stănescu
Operare sunet	Sebastian Hamburger
Video	Eugen Obrad

Marin Lupanciuc, actor:
Beția puterii este cea mai mare "vină" a oricărei generații tinere

Spectacolul "Copiii nopții" în care joci și tu a fost selecționat la ediția de anul acesta a Festivalului Național de Teatru. Cum ați primit vestea?

După o extracție de măsea, cu jumătate de față amorțită, mi-am scos telefonul să văd ce s-a mai întâmplat în lume în cele 40 de minute în care am lipsit. Primisem un link de la o colegă și l-am deschis într-o doară. Brusc, mi s-a părut că recunosc câteva litere puse într-un șir extrem de cunoscut, am dat înapoi și am citit: **Copiii nopții** de Andrei Radu, regia Alexandru Weinberger-Bara, am dat iar înapoi până am ajuns la titlu unde, în sfârșit, am citit: Festivalul Național de Teatru 2022! Deși aveam anestezie locală, am simțit cum mă apucă una generală. Involuntar, am căscat gura de era să-mi cadă pansamentul; am îndeștat din nou dinții, mi-am mușcat limba și obrazul. N-am simțit nimic, atât eram de entuziasmat. Bine, poate e puțin și meritul anesteziei. (râde) Serios vorbind, m-am simțit extrem de norocos și de recunoscător. Și vreau neapărat să mulțumesc, pentru că reușita apare doar atunci când se sprijină pe recunoștință.

Mulțumesc Teatrului Național din Timișoara care susține și promovează tinerii, mulțumesc lui Andrei Radu care ne-a dat o bucațică din el odată cu acest text minunat, mulțumesc lui Alexandru Weinberger-Bara pentru încrederea de a mă lua în distribuție și răbdarea pe care a avut-o, mulțumesc Corinei Grămoșteanu pentru decorul și costumele splendide în căutarea cărora ne-au durut picioarele și burțile de atâta răs, mulțumesc colegilor pentru sentimentul de mini-familie și, nu în ultimul rând, mulțumesc FNT 2022!

Cum îți explici succesul acestui spectacol?

Succesul! Cine stabilește, până la urmă dacă un spectacol are sau nu succes? Oamenii! Iar oamenii se vor identifica întotdeauna doar cu ceea ce este adevărat, autentic. Până la urmă, pentru asta vin oamenii la teatru, să retrăiască ceva din trecutul lor sau să experimenteze o viață pe care nu au trăit-o. Sau nu încă. Iar când mă gândesc la **Copiii nopții**, îmi vine greu să cred că nu te poți regăsi cel puțin într-una dintre situațiile prin care trec personajele, că nu îți stârnește măcar un sentiment, fie el de simpatie, înțelegere sau ură. Deci, da, cred că spectacolul are succes pentru că, în primul rând, textul e foarte bine scris. Andrei Radu a decupat foarte precis, cu mult adevăr, cu multă sensibilitate și nu cu mai puțin umor evenimente din viața unor puști. Sunt convins că personajele din piesa lui au la bază persoane reale pentru că, atunci când le privești, nu te fac să te gândești la o tipologie, ci le vezi pe toate ca pe un amalgam de gânduri și emoții bune și rele, vezi ființe umane. Apoi, cred că Alexandru a făcut o alegere foarte chibzuită a distribuției. Nu spun asta din orgoliu – mă gândesc la încă cel puțin doi actori care ar fi putut să fie în locul meu. Ce este de mare preț în acest spectacol este chimia dintre noi și felul în care ne-am apropiat de personaje.

Ți se par a fi un text și un spectacol necesar?

Absolut! Știu sigur că este un spectacol necesar! Într-adevăr, s-au mai scris texte despre tineri și problemele lor, dar sunt abordări foarte

diferite, tema este atât de complexă! Iar mai apoi, să nu uităm de posibilitățile infinite ale punerii textelor în scenă. Și chiar dacă toate spectacolele despre tineri ar semăna unele cu altele, vor rămâne importante până când se va produce o schimbare de mentalitate. Așa cum apa, cu răbdare, tocește piatra, așa și teatrul își face loc în conștiința oamenilor. Încet, dar sigur!

Vorbește-ne despre personajul tău, te rog.

Mi se pare puțin incomod să vorbesc despre Vlad foarte pe șleau pentru că atunci când îi dezvălui personalitatea – nu pot să mint – simt că vorbesc și despre mine. La o primă privire, Vlad pare singurul personaj cerebral din spectacol, însă asta e doar o iluzie. Între toate aceste personaje colorate, Vlad pare să fie veșnicul, clasicul gri purtat la job. Există o evidentă discrepanță între modul cerebral, aproape matur în care încearcă să vorbească, să se exprime, și hainele lui care strigă după un concert Metallica, la un festival, pe timp de ploaie, de exemplu. Ceva nu este curat aici. Elementar, Watson, nu-i așa!? Așa e! Vlad și-a băgat în cap că a depășit adolescența și că are nevoie să devină altcineva ca să reușească în viață. E un puști prins între două lumi: cea din mintea lui și cea reală, și între două ego-uri: el și proiecția lui despre sine ca adult. Dar la fel de clar este că tânjește după identitatea, după viața lui: își mai vizitează prietenul pentru câte-o seară plină de fum, se ceartă cu prietena lui, e stingher atunci când trebuie să se împace cu ea... Vlad își pune prea multe întrebări la care încă nu ar trebui să caute răspuns și riscă să rateze momentele vârstei lui. Ce îl salvează pe Vlad este prietenia cu Andrei. Datorită modului lui spontan și haotic de a fi, Andrei, involuntar, îi întoarce pe dos codul de valori și-l face să parcurgă într-o singură seară calea lungă de la disperare la împlinire. Mă gândesc că poate ar trebui să facem asta mai des, să ne lăsăm unul în lumea celuilalt, uneori e mult mai bine decât fiecare scufundat în sine...

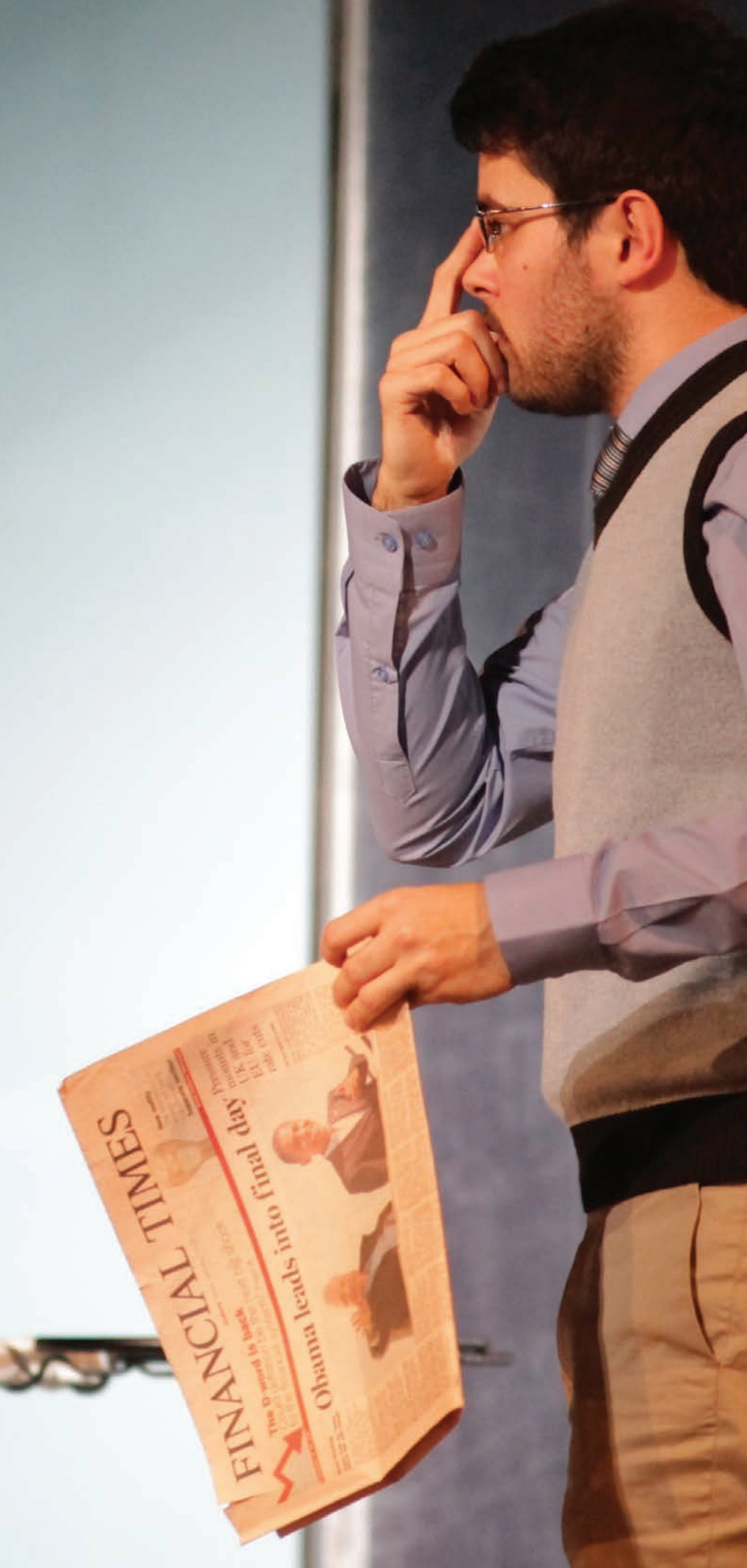
Cum ai descrie generația tânără din care faci și tu parte, cu bunele și cu relele ei?

Cred că beția puterii este cea mai mare „vină” a ORICĂREI generații tinere. Ne ia valul și vrem să schimbăm, dar nu știm întotdeauna ce anume. Uităm că armele cu care noi, tinerii, vrem să stăm în avangardă au fost moștenite tot de la generația pe care acum încercăm să o demolăm.

Dar, totuși, există frumusețe în lupta asta, purtată uneori cu morile de vânt. Cred că e nemăsurat de frumos curajul cu care tinerii se aruncă de multe ori în hăuri fără fund, felul în care vrem să ardem pentru o cauză, în care ne certăm de mama focului cu oricine ni se opune (de multe ori pe bună dreptate) și ne apărăm idealurile chiar dacă la final plângem din toată ființa noastră zbuciumată și ne descoperim mici, sau ceva mai mici, în fața lumii. Dar, o, Doamne, cât de înălțător este momentul în care ne ridicăm din nou, ca să cădem iar și a doua zi să fim din nou în picioare. Greșim zilnic și învățăm.

Interviu realizat de Gabriela Lupu

(EDITORIAL)

Unul dintre cele mai fascinante – și riscante, deopotrivă... locuri pe care le putem imagina, deși termenul e oarecum impropriu, este intersecția. Există o vârstă, un interval nu prea mare de timp, în care viitorul se deschide într-un fel sau altul, o vârstă tributară încă genealogiei și mediului familial, dar care poartă în sine despărțirea de trecut, de copilărie, de datoria sau de reproșul resimțit față de generația anterioară. Copiii nopții se află în acest timp – intersecție. Singuri în lumea adulților, care începe să îi reclame, dar din care ei încă nu fac parte, se văd nevoiți să țină piept necunoscutului și spaimei doar cu armele unei adolescențe care și ea, încet-încet, îi părăsește. Intră în această înfruntare cu imaginație, cu sentimente inflamate, cu fronde, cu minciuni la fel de adevărate ca adevărul, cu realități fabricate, cu muzică și filme. Dar cât de singur e, în final, fiecare dintre ei.

Tinerii față în față cu maturitatea, cu lumea, cu sistemul: este o poveste înscrisă în ADN-ul evoluției. Dar cine împarte mereu lumea în noi și ei? Cine acuză primul? Cine este de vină? Who cares? Să rămâi blocat în intersecție e mult mai rău decât să o apuci în direcția greșită. Important este, în final, ce fel de adult alegi să fii.

Codruța Popov

PROȘTII SUB CLAR DE LUNĂ

NATIONAL

Spectacol recomandat peste 14 ani
Durata spectacolului 2h

Duminică, 16.10
ora 19
Sala Mare

Distribuția

Ortansa	CLAUDIA IEREMIA
Clementina	CRISTINA KÖNIG
Gogu	ION RIZEA
Emilian	RAUL BASTEAN
Mama Ortansei	ANA MARIA COJOCARU
Tatăl Ortansei	ROMEO IOAN
Vasilica	ALINA SPIRIDON
Ospătarul / Cablistul	MATEI CHIOARIU
Cameraman / Jandarm	ANDREI CHIFU
Cameraman / Jandarm	BOGDAN SPIRIDON
Polițistul	CORINA DOHANICI

Decoruri	MIHAI VĂLU
Costume	ALINA LĂȚAN
Sound design și muzică originală	HOREA CRIȘOVAN
Video	LUCIAN MATEI

REGIA ARTISTICĂ **ION-ARDEAL IEREMIA**

Regizor tehnic	Anna Ilyes
Sufleor	Judit Reinhardt
Lumini	Gerhard Crăciun
Sunet	Peter Szabo
Video	Eugen Obrad

ION RIZEA, actor: Cu Gogu, eu m-am înțeles minunat

Ești o persoană foarte empatică și un actor generos. Cum ai reușit să te înțelegi cu Gogu?

Cu Gogu, eu m-am înțeles minunat. Are el zona lui de șmecherie, de golăneală, dar iubește. În felul lui, chiar dacă este un mod pe care ne cam vine să îl blamăm. Acum, ca să-l pot juca, a trebuit să îi demontez mecanismul, să înțeleg cum funcționează. Cred că avem cu toții impulsuri, porniri. Unele mai bune, altele mai puțin bune, dar toate sunt dincolo de judecata noastră. Ceea ce ne diferențiază este filtrul etic, bariera asta care le permite doar unora dintre ele să se manifeste. La Gogu, filtrul moral lipsește, nu există. A fost o întreagă aventură lucrul la personajul ăsta. Puse una peste alta, cred că și eu am învățat câte ceva de la Gogu, dar și el de la mine (râde).

Cum l-ai descrie pe Gogu?

Gogu este un om simplu, sincer, inteligent, dar complet lipsit de empatie. Știi diferența dintre amoral și imoral? Nu-i alegerea lui să fie așa, pur și simplu nu conectează în anumite puncte. Prost nu-i deloc, are o inteligență nativă. De fapt, Gogu se folosește de oameni în mod cinstit, cu credința cu care vorbești la telefon fiindcă știi la ce se folosește telefonul, de pildă. El, când îi face declarații de dragoste Clementinei, crede în ele, când îi face declarații de dragoste Ortansei, crede în ele; în felul lui, e sincer cu amândouă, o iubește pe fiecare la timpul și momentul ei. Momentul din final, când le spune amândurora să uite tot ce le leagă de Gogu, ca să le protejeze, spune multe despre onestitatea asta sucită a lui.

Textele lui Mazilu au o frazare mai specială, un ritm mai special, o muzică a lor. De ce ai ținut să folosești această particularitate?

Mazilu este Mazilu. Ion-Ardeal Ieremia, regizorul acestui spectacol, cu care am lucrat minunat și împreună cu care am construit personajul, a ținut mult să ne însușim această muzicalitate, această frazare specială care ne face să intrăm de la prima replică în universul lui Mazilu, un univers în care hiper-realitatea simulează atât de bine realitatea, încât ritmarea asta a replicilor devine cumva hipnotică, te încuie în interiorul ei și pe tine – actorul, și pe tine – spectatorul. E absolut fascinant, mă bucur mult că Ion-Ardeal a ținut să păstrăm chestia asta. Altfel, era mult mai simplu, dar n-am fi avut de zis nimic nou cu spectacolul nostru: e suficient să deschizi televizorul sau să te uiți pe net, e plin de „gogu” peste tot. Dar Gogu lui Mazilu este GOGU, cu majuscule, este... (râde) esență de Gogu!

Interviu de Codruța Popov

Ion Rizea, actor: Noi, actorii, suntem prinți, suntem cerșetori, dar suntem fericiți, orice am fi

Ion Rizea este fără doar și poate unul dintre cei mai importanți actori de teatru din România. Născut, crescut, educat în Timișoara, jucând încă din prima zi a carierei lui de actor pe scena teatrului timișorean, Ion Rizea este un autentic simbol al vieții culturale a orașului de pe Bega. Teatrul este viața lui. Respiră teatru, se hrănește cu teatru. Până și în pandemie, când toată țara era închisă, pe Ion tot la teatru îl găseai. Pentru că a fi actor este sensul vieții lui.

„Când se aprinde lumina, noi, actorii, știm că începe spectacolul. Lumina reflectoarelor ne înconjoară și ne bate în ochi, nu vedem în sală, dar simțim energia fiecărui spectator. De la prima replică, dăm naștere unei lumi în care publicul venit la teatru se regăsește sau la care râvnește, iar noi suntem prinți, noi suntem cerșetori, dar suntem fericiți orice am fi”, spune el.

Pe lângă faptul că este, indiscutabil, un mare artist, Ion Rizea e și un om de o înaltă ținută spirituală. În anul 2021, atunci când a câștigat premiul UNITER pentru rolul din **Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese**, în regia lui Radu Iacoban, într-un discurs plin de patos, Ion Rizea a mulțumit colegilor săi artiști, dar și lui Padre, regretatul părinte Varlaam de la Partoș, duhovnicul artiștilor bănățeni. Atunci, într-o mărturisire emoționantă, Ion spunea: “La final de spectacol noi, actorii, ne plecăm ca să mulțumim publicului. Eu fac o plecăciune de la cer la pământ celui care mi-a fost duhovnic, mi-a fost prieten și călăuză. Odată cu mine se pleacă și toate rolurile mele – Sfântul Petru, Țucu, Tata Luigi, sora Aurora, Cațavencu, Leontes, Claudius, Zorba și toate celelalte personaje care umplu scena, iar în urma lor – Ion, un om și un actor extrem de fericit că poartă în suflet o parte din lumina și iubirea lui, a lui Padre”.

Gabriela Lupu

(EDITORIAL)

„Râzi, dar nu e râsul tău!”

La prima vedere, este o poveste simplă, o comedie, o parodie, o melodramă: escrocul Gogu o părăsește pe Clementina pentru aparentele repere morale pe care i le depistează, iar femeia fatală Ortansa îl părăsește pe incoruptibilul Emilian tocmai pentru că este incoruptibil. Dar când un cutremur amenință să se declanșeze, unul cu un nume foarte cunoscut – controlul financiar, tenciuala crapă și ies la iveală adevărații Gogu, Clementina, Ortansa și Emilian, amoralii din lipsă de sentimente, complet sinceri în mijlocul deșertului lor lingvistic și emoțional. Și totuși, **Proștii sub clar de lună** este o poveste despre dragoste. Paradoxal, controlul financiar, în toate implicațiile sale, este imboldul care-i convinge pe toți că singura lor șansă este să învețe să iubească, să învețe să simtă, să învețe să aibă suflet. Într-o radiografie hiperlucidă, care tranșează fără emoție toate emoțiile umane și toate acele tipologii care, în bună măsură, populează România zilei de azi, **Proștii sub clar de lună** este, dincolo de replica savuroasă, o poartă deschisă spre analiză, o variantă de răspuns la întrebarea „Cine sunt?” și, de ce nu, o întâlnire cu rămășițele unei normalități sociale paralizante.

Codruța Popov

ZORBA GRECUL

de **NIKOS KAZANTZAKIS**
piesă originală de **HRISTO BOICEV**
traducerea **PERVELI NIKOLOV**

CLASIC CONTEMPORAN

Audiență generală
Durata spectacolului 12h

Marti, 18.10
ora 19
Sala Mare

DISTRIBUȚIA

Zorba
Niko
Hortence
Surmeli
Mavrudi
Mimito
Pavlis
Manolis
Lola / Nevastă / Bocitoare
Preotul
Nevestele / Bocitoarele

Manolakas
Anagnosti

Scenografia
Costume
Sound & video design
Light design

ION RIZEA
MATEI CHIOARIU
ANA MARIA COJOCARU
ALIȚA ILEA
CĂTĂLIN URSU
BOGDAN SPIRIDON
ANDREI CHIȚU
ANDREI ZGĂBAIA
IULIANA CRĂESCU
CRISTIAN SZEKERES
LAURA AVARVARI
PAULA MARIA FRUNZETTI
CRISTINA KÖNIG
ANA-MARIA PANDELE ANDONE
DARIUS ZET
MARIN LUPANCIUC

EMIL BEJENARU
GABRIELA STRUGARU-POPA
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic
Sufleor
Lumini

Video
Sunet

MIHAELA LICHIARDOPOL

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Adrian Stănescu
Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Adrian Dimofte
Eugen Obrad

Ana Maria Cojocaru,
actriță:
Bubulina este
un Zorba feminin

Personajul jucat de tine în "Zorba Grecul, Bubulina, este un deliciu. Cum l-ai construit?

Curios, pentru mine a fost mai simplu să construiesc rolul de la coadă la cap (și este prima dată când mi se întâmplă lucrul ăsta cu un rol), de la moartea ei la prima întâlnire cu Zorba. Am realizat la un moment dat că interpretarea mea (o alta actriță poate ar alege alt punct de sprijin) va avea ca punct de pornire fragilitatea ei, credulitatea ei, candoarea de a trece peste toate, ascunzându-și durerea până și de ea însăși.

Se râde mult la scenele în care apare Bubulina. Dar cât e răs și cât e plâns în viața ei?

Este un amestec. Comicul, la fel ca tragismul, reiese din ancorarea ei într-un trecut demult apus. Hrana ei sunt himerele trecutului, iluzia că mai „este încă acolo”, în trecutul de glorie pe care și-l apără, și-l reconstruiește zilnic cu ce îi mai poate oferi ei viața. Tragismul ei este dat și de candoarea cu care își dorește să fie și ea căsătorită, femeie măritată, în rândul lumii. Într-adevăr, cred că poți râde de Bubulina, ori, mai bine zis, mi-aș dori ca răsul pe care îl stârnește ea să fie un răs pornit din duioșie, din simpatie și dintr-o acceptare a ei, cu bunele și cu „relele” trecutului ei furtunos.

Cine și ce este, de fapt, Bubulina?

Bubulina este, într-un fel, un Zorba la feminin. A băut până la capăt paharul plăcerilor, fără niciun regret. Pentru ea, verbul a fi s-a conjugat doar la prezent. A luat tot ce i-a oferit viața cu ambele mâini, dar nu a păstrat nimic pentru ea. Ea a făcut doar un singur lucru toată viața ei: a iubit.

Există vreun moment în care te regăsești în ea?

Profesorul meu, Ion Cojar, ne spunea că „toate personajele sunt în noi”, deci, probabil, pe undeva mă regăsesc și în Bubulina. Oricum, întâlnirea cu acest personaj este o bucurie pentru mine, eu fiind și o fană a literaturii lui Kazantzakis.

Ce lecții de viață ți-a dat acest personaj?

Înainte de a trage o concluzie despre cineva, poate ar trebui să facem un pas în spate, să schimbăm un pic unghiul din care îi privim tabloul vieții. Jucând-o pe Bubulina am (re)înțeles cât de fragili sunt oamenii și de cât de puțin e nevoie pentru a face pe cineva fericit. Am înțeles (a câta oară?) că poate câteodată o mică minciună poate aduce fericire cuiva, poate salva un suflet. Și poate fi condamnat cineva care aduce fie și pentru o clipă iluzia fericirii?

Interviu realizat de Gabriela Lupu

Alina Ilea, actriță:
Văduva Surmeli este
unul dintre cele mai
curajoase personaje
feminine pe care
le-am jucat

Surmeli chiar își caută capra și pisica în mijlocul tuturor acelor bărbați pe care prezența ei îi și ațăță, dar îi și ultragiază?

Femeia aceasta, Văduva Surmeli, este unul dintre cele mai curajoase personaje feminine pe care le-am jucat. Surmeli e o femeie tânără al cărei soț a murit, dar care este decisă să trăiască, să simtă, să nu se resemneze, să nu „moară” nici ca femeie, nici ca membru al comunității. Așa că da, își caută capra, își caută pisica, face toate lucrurile pe care le făcea și înainte de a fi văduvă, chiar dacă acum este lipsită de protecția masculină. Știe că e dorită de toți bărbații din sat și cu toate astea se arată în mijlocul lor și le ține piept. Preotul descrie situația cel mai bine: „Toți bărbații o doresc, dar ea nu-l vrea pe niciunul. Și bine face, că dacă e cu unul o singură dată, se duce de răpă. Nu mai e scăpare”. Pentru ea, Nico reprezintă o promisiune că între un bărbat și o femeie lucrurile se pot petrece și altfel.

Cum îți explici uciderea lui Surmeli în piață, în ziua mare?

De justificat, nu se justifică, evident. Dar sigur că am încercat să înțeleg de ce. Kazantzakis coboară foarte adânc în mecanismele de funcționare ale societății patriarhale – în cazul nostru, cretane. Surmeli trăiește într-un sat uitat de lume, pe o insulă, într-o societate în care o femeie nu are valoare decât în raport cu bărbatul care „o ia”. Regulile după care funcționează această comunitate sunt arhaice, dure, orice așa-zisă greșeală a femeii primește sancțiunea supremă: moartea. Sigur, la prima vedere, este vorba de răzbunare, dar adevăratul motiv al morții lui Surmeli este combinația de ipocrizie și bigotism care îi animă pe acești bărbați frustrați, deși ea nu este responsabilă nici pentru sinuciderea lui Pavlis, nici pentru misoginismul lor barbar. Subiectul este foarte actual. Deși trăim în secolul XXI și ne considerăm emancipați, asemenea societăți încă există, chiar foarte aproape de noi.

Semnezi mișcarea scenică a spectacolului. Care sunt poveștile pe care, împreună cu actorii, le spui dincolo de cuvinte?

Am căutat să aduc pe scenă atmosfera satului, impregnată de masculinitate și de agresivitate, pe de-o parte, și pe de altă parte mi s-a părut important să redau atmosfera insulei, frumusețea primitivă, naturală, imaginația, voluptatea și emoțiile ascunse chiar și de ei înșiși ale sătenilor. Mă refer aici la noaptea de dragoste a cuplurilor, patronată de eroticismul pe care îl trezește văduva în mintea bărbaților, dar și la dansul generalilor care o însoțesc pe Bubulina în timp ce ea-și dă ultima suflare. Estetic vorbind, noaptea de dragoste am gândit-o într-o cheie senzuală la limita violenței, pe când în scena generalilor am optat pentru o abordare mai de cabaret, Bubulina făcând parte, și ea, din cu totul alt univers decât cel al comunității. Desigur, dansul de final al lui Zorba cu Nico trebuia să rămână în cheia celebrului sirtaki – l-am folosit ca citat cultural. Și apoi, e prea bine făcut!

Interviu realizat de Codruța Popov

O SCRISOARE PIERDUTĂ

de I. L. CARAGIALE

NATIONAL

Audiență generală
Durata spectacolului 2h30

Joi, 20.10
ora 19
Sala Mare

Distribuția

(în ordinea indicată de autor)

Ștefan Tipătescu
Ăgamemnon Dandanache
Zaharia Trahanache
Iordache Brânzovenescu
Nae Cațavencu
Cetățeanul turmentat
Ghiță Pristanda
Popescu
Ionescu
Tache Farfuridi
Zoe Trahanache

Spațiu scenografic
Costume
Muzica
Light design

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic

Lumini

Operator sunet

MATEI CHIOARIU
DORU IOSIF
ROMEO IOAN
CĂTĂLIN URSU
ION RIZEA
ADRIAN JIVAN
BOGDAN SPIRIDON
ANDREI ZGĂBAIA
IONUȚ IOVA
ANDREI CHIFU
CLAUDIA IEREMIA

ZSOLT FEHERVÁRI
ALINA LĂȚAN SAMARAS
CĂRI TIBOR
LUCIAN MOGA

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt
Cristian Stana
Gerhard Crăciun
Laurențiu Marin
Peter Szabo

A man in a white suit is standing on a stage, gesturing with his right hand raised. He is speaking into a microphone. Behind him, several other men are seated in chairs, some in dark suits and one in a red suit with a yellow sash. The background features large, faded images of people. The scene is lit with several small spotlights hanging from the ceiling.

Ada Lupu Hausvater, regizor:
Genialul Caragiale ne dă astăzi
șansa demnității

Am montat acest spectacol al zilelor noastre și am sperat – spre binele moral al societății în care trăim – că vom face o proiecție imaginativă a ceva ce nu mai este posibil în societatea democratică modernă. Dar iată, „o soțietate fără prințipuri, va să zică că nu le are” și din păcate suntem copleșiți de lipsa moralității, a integrității, a criteriilor morale și a valorilor politice. După 138 de ani de la apariția **Scrisorii pierdute**, o „scrisorică de amor”, un bilețel, un telefon, un mesaj sau un e-mail mai mult sau mai puțin înlăcrimate și ondulate de suspine, continuă să țină locul legilor, al moralității, al principiilor. Cine cu cine e – devine mai important decât dacă „persoana în cauză” are valoare. Mai bine zis, tragicomedia zilelor noastre se referă la faptul că valoarea vine din lipsa valorii. Imoralitatea, corupția, senilitatea politică ating cote fierbinti, până la plafonul de amoralitate. De aici mai departe, n-ar mai fi nimic de făcut.

„Începem o altă istorie, mai puțin veselă decât cea de până ieri: râsul și gluma nu ne vor mai putea sluji de mângâiere ca altădată față cu cele ce se vor petrece în lumea noastră românească. Copiii noștri vor avea poate de ce să plângă – noi am râs destul [...]. Un dezastru mare ne pândește – un dezastru incalculabil; și nu văd în toată Europa astăzi pe nimeni care să ne compătimească... Ce am făcut, ce am dres nu știu; știu că lumea întreagă nu ne poate suferi. Am abuzat, prin spirit de paradă și de bravatură, de închipuit prestigiu; am profesat cu furoare insolentă grandomania; am tot aruncat praf în ochii lumii...”. Așa îi scria I.L. Caragiale lui Petre Th. Missir în iunie 1907. Și totuși! Facem o uriașă reverență în memoria ilustruului Caragiale. Ne asumăm aceste personaje, le înțelegem și le devoalăm cu claritatea chirurgicală a unui neurochirurg, astfel încât la sfârșitul spectacolului, atât noi, cât și dumneavoastră, publicul nostru, să aveți tăria de a refuza compromisul, corupția, minciuna și ticăloșia. Ține de noi ca societatea noastră să fie sănătoasă moral, de fiecare dintre noi și dintre voi. Așadar, spectacolul

Teatrului Național din Timișoara este o porție modernă și mondenă de răs și bună dispoziție, astfel ca, la final, să realizăm că acceptarea incompetenței, a minciunii și a manipulării este la fel de gravă din punct de vedere moral ca propunerea ticăloșului, a incompetentului, a mincinosului, a manipulatorului. Da, noi – unii dintre noi, cei de azi – nu acceptăm prostia, corupția, hoția, minciuna, parvenitismul, da, nu vrem să semănăm deloc cu cei care au creat dezastrul națiunii.

Rolul principal, și unicul feminin, este interpretat de minunata acriță a Teatrului Național din Timișoara, Claudia Ieremia, care a fost și nominalizată la premiul UNITER pentru cel mai bun rol principal – Zoe. Zoe este modelul feminin visat de toți bărbații „din politică” – nu întâmplător există o singură femeie în viziunea autorului. Maximum tolerat chiar și azi este o singură femeie, și aceea vizualizată la nivelul educației privitorului. Misoginismul de proveniența unei vagi pâlparei de educație, vizibil în înjurăturile și în avansurile din spectacolul nostru, dar și din spectacolul politic, trasează o lume fără viitor și fără substanță. Da, din nefericire, viața politică se vede azi prin avalanșa de instantanee și selfie-uri puse cu ghiotura pe Instagram și Facebook, milioane de „Cheeeeeese!” zgomotoase, răgușite, transpirate, chinuite, dar numărate de partid, like-uri, inimioare roșii, comentarii agresive sau ultra-lipicioase. Rochii, costume, pantaloni cu genunchi, sărutări și șantaj. Nivelul politicii este dat de arma politică: scrisorelele de amor. Șantajul prin scrisoarea de amor se vedește o tehnică de provincie, dar și de capitală, deoarece Agamiță Dandanache este ales, trimis de București și votat în provincie, pe baza altei „scrisorele de amor”. Lupta politică nu se duce pe axa verticală a principiilor morale. Genialul Caragiale ne dă astăzi șansa demnității. Iar noi, împreună, profesioniști ai Teatrului Național din Timișoara și spectatori, ne bucurăm de demnitatea adevărului, a sincerității, a iubirii, a libertății și a democrației.

Lumea noastră-i transparentă. Societatea - la vedere. Ca un mecanism de ceas: numai roți, roțițe, arcuri, șurubéle. Doar că arcurile sînt slăbite, roțițele cam strîmbe, cît despre șuruburi... să nu le numărăm, mai bine.

Teribil ne amuză, tare mai rîdem de ceasul ăsta care șonticăie și greșește timpul. Caragiale rîde mai tare decît toți; piesele lui nu iartă nimic. Știm sigur, am învățat la școală despre asta.

Dar dacă ceasul nu greșește timpul? Nu cumva ne-am învîrtit preț de un secol și ceva în bucla unui azi cam jalnic, cam patetic? Nu mă pot împiedica să mă întreb dacă într-adevăr O scrisoare pierdută e un text actual sau dacă nu cumva noi sîntem cei rămași în urmă.

Și-atunci rîsul se transformă-n rînjet, iar veselia are gust de ip-sos.

Codruța Popov

CERCURILE ÎNCREDERII

de RADU POPESCU

NATIONAL

Vineri, 21.10
ora 19
Studio UTU

Recomandat peste 14 ani
Durata spectacolului: 1h50

Distribuția

Irina
Dark
Tată
Doamna Paraschiv
Mihai Motoiu
Claudia
Domnul Coman
Sergiu

Scenografia
Muzica
Video design
Light design

LAURA AVARVARI
DANIELA BOSTAN
ANA MARIA COJOCARU
PAULA MARIA FRUNZETTI
CĂTĂLIN URSU
ROBERTA POPA
CRISTIAN SZEKERES
COSTA TOVARNISKY

GETA MEDINSKI
GABRIEL ALMASI
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic
și operare video
Sufleor
Operare lumini
Operare sunet

MIHAELA LICHIARDOPOL

Cristian Stana
Judith Reinhardt
Grațian Popp
Costinel Purcaru-Asproiu
Peter Szabo

Radu Popoescu, dramaturg:

Fragmente din dosarul cu idei

Printre multele dosare cu idei pe care le țin în biroul meu de dramaturg, aceasta a devenit actuală pe măsură ce copiii mei cresc și vor deveni adolescenți în curând. Poveștile auzite de la alți părinți, care au copii deja adolescenți, mă pun pe gânduri și îmi trezesc întrebări importante, pe care am încercat să le aduc în discuție în acest text.

La nivelul societății în general, **Cercurile încrederii** pune în discuție un anumit tip de ipocrizie a relațiilor, a limbajului, a construcțiilor culturale de care societatea românească actuală abuzează, în dauna relațiilor normale, firești între oameni, fie ei adolescenți, adulți sau persoane cu experiență mare de viață.

(EDITORIAL)

Cercurile încrederii este un spectacol despre maturizare. În mod paradoxal, nu doar despre maturizarea a cinci liceeni dintr-o trupă de teatru școlar, puși în fața unor alegeri pe care nu sunt pregătiți să le facă, ci despre procesul de maturizare pe care ar trebui să-l traverseze o întreagă societate prea puțin atentă la nevoile noii generații. Adolescenți înfinit mai liberi, dar la fel de dezorientați și pasibili de manipulare ca și cei din generațiile precedente. În lipsa comunicării autentice, posibilele punți de întâlnire cu lumea adulților se prăbușesc una câte una, pavând, în fapt, drumul spre dezastru. Conceput într-o cheie teatrală deschisă către spectator, spectacolul **Cercurile încrederii** este și o invitație la dialog asumat și la conștientizarea contribuției pe care fiecare dintre noi o are la schimbarea în bine.

NOI

NORA. O CASĂ CU PĂPUȘI. Partea a doua

de **LUCAS HNATH**
traducerea **RADU IACOBAN**

RA

CLASIC CONTEMPORAN

Audiență generală
Durata spectacolului 1h20

Duminică, 23.10
ora 19
Sala 2

DISTRIBUȚIA

Nora
Torvald
Anne Marie
Emmy
Nora 2
Torvald 2
Anne Marie 2
Emmy 2
Bob
Ivar

Decoruri și video design
Costume
Coregrafie

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic
Sufleor
Lumini
Sunet
Video

CLAUDIA IEREMIA
ION RIZEA
MIRELA PUJA
OANA IOVIȚA
SABINE OSCHANITZKY
ANDREI CHIFU
IULIA-VICTORIA IOANA
IOANA BALINT
BOGDAN BLISTYAR
RAOUL HORN

TUDOR PROȘAN
CORINA GRĂMOȘTEANU
FLAVIA GIURGIU

RADU IACOBAN

Andreea Gecse
Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Peter Szabo
Eugen Obrad

CLAUDIA IEREMIA,
actriță:
Nora este
o furtună

Cât de aproape de tine este acest rol? Care au fost obstacolele interioare pe care le-ai avut de surmontat pentru a te întâlni cu personajul tău?

Mă crezi sau nu, nici un rol nu este departe de mine, altfel nu pot juca. Ceea ce – probabil – a fost cumva diferit la Nora este controlul, necesitatea de a evolua cu foarte mult control. Și zic asta cu experiența unui actor care e întotdeauna perfect conștient de ceea ce face în scenă, fără trăiri scăpate din frâu. Dar chiar și așa, privind retrospectiv, cred că asta este marea carte câștigătoare pe acest text. Dacă Nora s-ar fi încălzit de la flacăra propriilor emoții ar fi ieșit cu totul altceva. Asta este un spectacol care emoționează în măsura în care Nora și le ține pe ale ei sub capac. E un spectacol construit fundamental pe raportul cauză-efect în care, asemenea unui jucător de poker, Nora câștigă doar în măsura în care poate domina reacțiile celorlalte personaje. La asta a trebuit să lucrez, asta a trebuit să obțin și țin mult la ce-a ieșit.

Nu e nici pe departe primul tău rol principal dar, cumva, personajul ăsta este mai special. Ai avut impresia, în timp ce îți construiai rolul, că o duci cu tine și pe Nora lui Ibsen? Sau, reformulând: ai construit-o pe Nora ta ca varianta adultă a celeilalte?

Nu știu cum să răspund pe scurt, e o poveste întreagă... Și da, și nu, dar până la urmă, nu. În timpul repetițiilor, mai pe la început, când încă încercam să o înțeleg pe Nora, mă tot gândeam la personajul lui Ibsen, la povestea Norei. Mă gândeam că, uite, ce a făcut ea pentru Torvald și cum s-a purtat el, nesimțitul, și acum, după 15 ani, uite cum face pe marele învins, înțelept de vreme... O mai afectează povestea de atunci? Ce-ar trebui ea să simtă, cum să reacționeze? O argumentam pe Nora mea cu cealaltă, într-un fel. Până când mi-am dat seama – de altfel, destul de repede – că nu-i nevoie, că, la urma urmei, fiecare dintre noi este cum este în fiecare etapă a vieții, că Nora lui Ibsen este un personaj de sine stătător și că nu joc câtuși de puțin într-un *sequel*.

L-am întrebat și pe Radu Iacovan: este Nora liberă? Care sunt primele cuvinte cu care ai putea să o descrii?

Da, este liberă. O libertate greu câștigată, dar este liberă. Cum aş putea s-o descriu pe Nora? Egoistă, contradictorie, capricioasă, generoasă, cinstită cu sine însăși. O furtună. Un om.

Interviu realizat de Codruța Popov

BIOGRAFLII

Lucas Hnath este un autor din noua generație de dramaturgi de maximă vizibilitate de pe continentul nord-american. Originar din Florida, a început studii de medicină la New York University, în 1997, dar în foarte scurt timp s-a orientat înspre cursurile de scriere dramatică. Un timp, a lucrat pentru Biroul de șomaj, învățându-i pe studenții de la drept cum să reprezinte persoanele care solicită ajutor, ceea ce, după cum declara, l-a ajutat mult ca dramaturg. Piese sale au început să fie remarcate câțiva ani mai târziu. Ulterior, a fost angajat la aceeași NYU, ca profesor de dramaturgie. Lucas Hnath se declară fascinat de dialogul socratic (chestionarea ca metodă de argumentație). În anul 2016 este recompensat cu Obie Award pentru piesele **Creștini și Red Speedo**. Alte titluri care poartă semnătura lui Lucas Hnath sunt: **Hillary and Clinton, A Public Reading of an Unproduced Screenplay About the Death of Walt Disney, Isaac's Eye și Death Tax**. Bursier al Guggenheim Fellowship, Lucas Hnath câștigă Outer Critics Circle Award pentru cea mai bună piesă de teatru, Premiul Whiting și Premiul Kesselring. Nu în ultimul rând, **Nora. O casă cu păpuși. Partea a doua** este nominalizată la Tony Awards pentru cea mai bună piesă, iar Laurie Metcalf, interpreta Norei din montarea de pe Broadway, câștigă premiul Tony pentru cea mai bună actriță.

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

după **WILLIAM SHAKESPEARE**
traducerea și adaptarea **RADU IACOBAN**

Joi, 27.10
ora 19
Sala 2

DISTRIBUȚIA

Baptista Minola
Caterina
Bianca

Petruccio
Grumio
Hortensio
Lucentio
Tranio
Biondello
Vincentia
Gremio
Preotul
Văduva
Nathaniel
Filippo
Giuseppe
Preotul, Pietra

Scenografia

REGIA ARTISTICĂ

Regizor tehnic
Sufleor
Operare lumini
Operare sunet
Lavalier

ION RIZEA
FLAVIA GIURGIU
TANIA IONESCU
CRISTINA CHIPERI
MATEI CHIOARIU
ANDREI CHIFU
CĂTĂLIN URSU
MARIN LUPANCIUC
BOGDAN SPIRIDON
DARIUS ZET
CLAUDIA IEREMIA
ROMEO IOAN
TEODOR CĂUȘ
CRISTINA KÖNIG
OTNIEL FLORUȚ
VLAD VAJDOVIĆI
ALEXANDRU ROMESCU
OANA IOVIȚA

TUDOR PRODAN

RADU IACOBAN

Andreea Gecse
Judit Reinhardt
Alexandru Stănescu
Eugen Obrad
Peter Szabo

 Ion Rizea,
actor:
Mesajul
spectacolului
nostru cred
că este unul
foarte clar:
Așa nu!

Personajul tău, Baptista, tatăl „Scorpiei” și al Biancăi este pe cât de colorat, pe atât de controversat. Tu cum ți-ai descrie personajul?

În primul rând, Baptista este mai mult decât un personaj, sau nu doar unul. E un melanj, cred eu, foarte omogen între actorul care îl interpretează pe Baptista și Baptista, un tată foarte autoritar care trebuie să-și mărite fetele, fete pe care le consideră o marfă, fete care nu au drepturi, din punctul lui de vedere, și care nu pot lua hotărâri. El este cel care vrea să hotărască și chiar hotărâște în numele lor. Iar criteriile lui sunt pur materiale și de-a dreptul misogine. Pe când actorul care îl interpretează este total opus.

Cum ați abordat textul lui Shakespeare, *Îmblânzirea scorpiei*, în plin secol XXI?

Chiar dacă suntem în secolul XXI, din păcate, în multe țări, societăți și medii din lume lucrurile nu stau foarte departe de cum erau acum 400 de ani când a fost scris textul. Cred că regizorul Radu Iacoban, împreună cu noi, actorii, a încercat ca, pornind de la un text misogin și sexist, să arate exact asta: că, din nefericire, astfel de lucruri încă se mai întâmplă – de mult prea multe ori și chiar și după atâta vreme. Iar textul original este doar un pretext, funcționează ca o oglindă a comportamentului unei societăți care, deși nu ar mai trebui să existe, este cât se poate de prezentă și în zilele noastre. Ne uităm înspăimântați la ce se întâmplă în Iran zilele astea și nu ne putem împiedica să nu realizăm că, la o anumită scală, în România mai există mentalități similare, și nu neapărat cazuri izolate.

Cum primește publicul timișorean spectacolul?

Publicul primește foarte bine spectacolul. Este un public inteligent, deschis și preocupat de problemele sociale. Finalul spectacolului, care nu este unul obișnuit, cam dă spectatorilor logica peste cap și, chiar dacă o aprobă pe Flavia (Flavia Giurgiu, actrița din rolul principal, n.r.) în demersul ei, totuși nu înțeleg de ce este atât de supărată de oprește spectacolul și nu vrea să iasă la aplauze. (râde)

Ce mesaj vreți să transmiteți cu acest spectacol?

Mesajul spectacolului nostru cred că este unul foarte clar: Așa nu! Mesajul spectacolului nostru este că este important și necesar să luăm atitudine față de orice fel de derapaje. Mesajul spectacolului nostru este că suntem egali și că fiecare dintre noi este stăpân pe viața sa, pe trupul său, pe viitorul său. Mesajul spectacolului este că nimeni altcineva nu are dreptul să hotărască în numele nostru!

Interviu realizat de Gabriela Lupu

(EDITORIAL)

„Scorie” sau femeie independentă?

Una dintre cele mai noi premiere ale Teatrului Național „Mihai Eminescu” din Timișoara aduce pe scenă un controversat text de Shakespeare: **Îmblânzirea scorpiei**, unde o tânără femeie deșteaptă îndrăznește să nu se supună autorității masculine, fie ea paternă sau matrimonială.

Un text vechi de câteva secole, am putea spune. Omenirea a evoluat între timp. Da și nu. Pentru că în spectacol ni se dau niște citate de ale unor contemporani de-ai noștri – persoane importante, nu devoalăm cine – care au un discurs de un misoginism aproape patologic: un înalt prelat care consideră că în femeie nu se poate avea încredere pentru că sângerează lunar, un regizor de film ultra-premiat care e de părere că o femeie nu poate fi și mamă și artist pentru că ori e o mamă execrabilă, ori un artist de doi bani. Desigur că, în contrapartidă, un bărbat poate fi și tată, și artist de geniu, fără probleme; ba chiar și un miliardar din Pipera, care declară cu nonșalanță că femeia e păcătoasă *a priori* (bine, el nu folosește această expresie. Probabil că nici nu o are în vocabular.)

Toți acești domni sunt bine cunoscuți, sunt chiar lideri de opinie, cu o expunere mediatică uriașă.

Acești bărbați ai secolului XXI sunt în asentimentul contemporanilor lui Shakespeare (deși ar fi și aici un semn de întrebare câtă vreme Anglia acelor vremuri era condusă de nimeni alta decât de Regina Elisabeta I): dacă o femeie îndrăznește să își apere drepturile, este scorpie, monstru cu coarne, coadă și copite și alte „drăgălășenii” de acest gen. Spectacolul regizat de Radu Iacoban, care se bucură de o distribuție excelentă, în frunte cu o Caterină minunată, interpretată de Flavia Giurgiu, ne demonstrează cum poți să transformi un text misogin într-o montare al cărei mesaj este exact pe dos: devine un manifest autentic pentru libertatea femeii.

În concluzie, **Îmblânzirea scorpiei** de la Teatrul Național din Timișoara nu este doar un spectacol foarte bun, ci și unul necesar.

Gabriela Lupu

MĂTUȘA JULIA ȘI CONDEIERUL

după **MARIO VARGAS LLOSA**
traducerea **COMAN LUPU**

CLASIC CONTEMPORAN

Vineri, 28.10
ora 19
Studio UȚU

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani
Durata spectacolului: 1h30

Distribuția

Pedro Camacho
Mario Vargas Llosa
Mătușa Julia
Javier
Genaro
Josefina

Scenografia
Sound design și video
Light design

MATEI CHIOARIU
BOGDAN SPIRIDON
LAURA AVARVARI
CĂTĂLIN URSU
CRISTIAN SZEKERES
DANIELA BOSTAN

GETA MEDINSKI
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

SCENARIUL ȘI REGIA ARTISTICĂ

Regia tehnică
Sufleor
Operare lumini
Operare sunet și video

SABIN POPESCU

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Grațian Popp
Eugen Obrad

Vocile actorilor de teatru radiofonic
(în ordinea apariției): DORU IOSIF, ALECU REUS, MATEI CHIOARIU, ROMEO IOAN,
ANA MARIA COJOCARU, DANIELA BOSTAN, ION RIZEA, SABIN POPESCU
Melodia Adios Muchachos de Carlos Gardel
este interpretată de DANIELA BOSTAN

Cătălin Ursu, actor:

O întâlnire cinstită, simplă și frumoasă
între actor și spectator

Care este povestea personajului tău și rolul său în economia spectacolului?

Pascual Javier, personajul pe care îl interpretez eu, este tânăr, este jurnalist, este om de radio. Imaginația lui este luxuriantă, are dimensiuni mult prea generoase față de banalitățile pe care trebuie să le spună la Știri. Așa că încearcă să facă din ele povești de mare rating, doar pentru că i se par interesante sau amuzante, brodează pe temă dată, stârnind zâmbetul ascultătorilor. Pascual e cu adevărat un om bogat, deși redacția de știri în care lucrează este un loc sărăcăcios, plictisitor: imaginația cu care inventează anunțurile pe care trebuie să le citească la microfon, bucuria de a transmite ascultătorilor știri – poate false – dar comice sau ironice, prietenia cu Mario Vargas, toate acestea îi dau energie și un fel de candoare. Și mai e ceva, prin toate aceste mici particularități, prin spiritul său ludic, personajul meu, Pascual, devine – va deveni – personajul lui Mario Vargas, Scriitorul.

Ce îți oferă ție această poveste?

Romanul lui Mario Vargas Llosa mi s-a părut fabulos. Când am aflat că voi face parte din echipa spectacolului **Mătușa Julia și condeierul**, m-am bucurat enorm. Este minunat să descoperi cum acest mare scriitor, câștigător de Nobel pentru literatură, reușește să-și dispună personalitatea în trei personaje diferite ca structură: Pascual, șugubățul editor de știri la Radio Panamericana, Mario Vargas, romancier – narator aflat în plină coacere a operei și Pedro Camacho – scenariștul posedat de radionovele. A fost fascinant să descopăr, întâi ca cititor, apoi ca actor și, în

sfârșit, ca personaj, cum fiecare dintre aceste trei personaje își are propria istorie și propria raportare la scris, dar făcând parte toate, ca un fel de alter-ego-uri trunchiate, din vocea autorului. Pe măsură ce te afunzi în poveste, nu știi care parte a acestei personalități multiple îți place mai mult, cu care dintre cei trei scriitori te identificezi, pe care dintre cele trei personaje îl îndrăgești mai mult, nu te poți hotărî pentru că, deși sunt unice, ele sunt interdependente, formează un tot. Ei, și vine spectacolul nostru, iar eu trebuie să aleg, să fiu **unul** dintre ei. Acest reglaj fin a fost extrem de incitant, să îl descopăr pe Pascual, să îi „țin partea”, dar să nu debalansez echilibrul celor trei voci narrative armonice.

De ce ai recomanda spectacolul?

În primul rând, pentru că această montare este o întâlnire cinstită, simplă și frumoasă între actor și spectator, un moment de sinceritate. Dar și pentru că este un splendid dialog între teatru și literatură. Necesari, așa mai adăuga. Spectacolul – prin scenariul dramatic – deschide spectatorului curiozitatea pentru un roman de prim rang al literaturii universale. În sens invers, întâlnirea cu eroii cărții, în carne și oase, faptul că aceștia ies din intimitatea lecturii și intră în relație directă cu cititorul transformat în spectator e de domeniul fascinației. În ce mă privește, îmi oferă bucuria unui text de o mare calitate literară. Și mai e ceva. Spectacolul ne oferă tuturor – și nouă, actorilor, și publicului – șansa de a explora limitele imaginației, de-a ne crea propriile scene de teatru radiofonic.

Interviu realizat de Codruța Popov

(EDITORIAL)

Iubire și imaginație. În **Mătușa Julia și condeierul**, Mario Vargas Llosa creează un univers în care cele două cuvinte au un scop comun. Ele trasează cadrul în care jocul poate să se desfășoare liber. Pentru că, în esență, romanul lui Llosa este o joacă de-a adevărul în cel mai pur postmodern sens. După cum spunea Harold Pinter, un alt laureat al Nobelului, chiar în discursul de acceptare a premiului: „Nu există distincții clare între ceea ce e real și ceea ce nu e, așa cum nu există distincții între ceea ce este adevărat și ceea ce e fals. Nu e obligatoriu ca un lucru să fie doar adevărat sau doar fals; poate fi și una și alta”. Diferența de vârstă dintre îndrăgostiții Mario și Julia, de 10 ani în realitate și de 14 ani în carte, poate fi, de fapt, și una, și alta, în același mod jucăuș în care personajele prodigiosului „escribitor” Pedro Camacho, scăpate de sub controlul auctorial, sar nestingherite de la o poveste la alta. Poate tocmai de aceea este greu de spus cine este adevăratul condeier: Pedro, autorul îndrăgit de toate mătușile din Lima, ale cărui scenarii de radionovele se cumără la kilogram sau Mario, autor al propriei povești despre iubirea scandaloașă cu a sa reală mătușă Julia. Adaptarea scenică de față pornește de la cuvânt, devenit personaj principal al poveștii. Cuvântul este cel înzestrat cu forța de a compune și descompune lumi, dar și cu încăpățânarea de a se dăruia sau a se refuza, capricios, scriitorului aflat la început de drum. Tot el își dezvăluie limitele, când vine vorba de a descâlci jucăușul qui pro quo dintre adevăr și realitate. Și tot despre limite este vorba atunci când cuvântul se dovedește insuficient pentru a cuprinde toate fațetele unei iubiri imposibile sau, cel puțin, controversate.

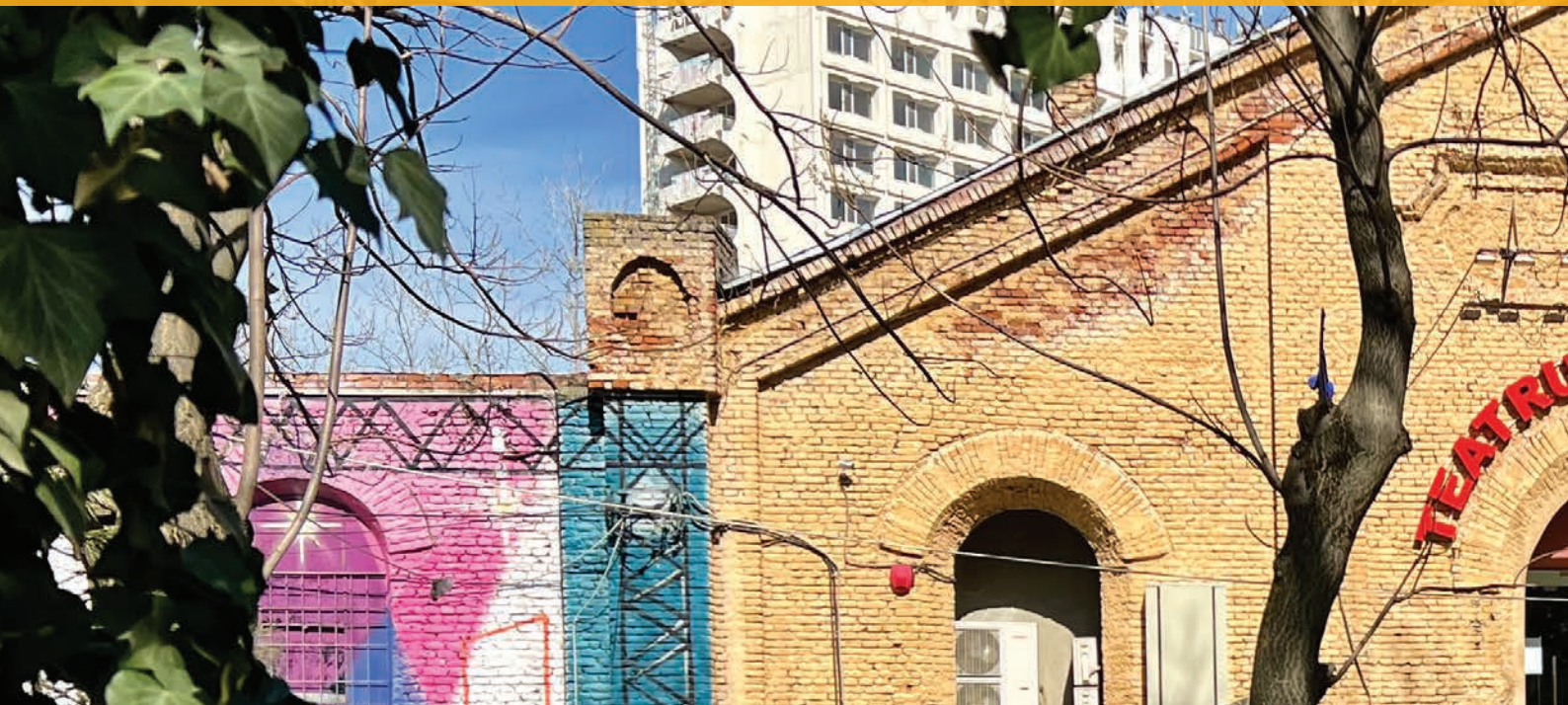
Geanina Jinaru-Doboș

Finanțat de
Municipiul Timișoara
prin Centrul de Proiecte

EUROPEAN CAPITAL
OF CULTURE

BANAT IN EUROPE

UN CONTUR TEATRAL EUROPEAN

Sunt multe feluri de granițe. Cele geografice sunt cele mai vizibile, au indicatoare de ambele părți. Cele economice și politice sunt, și ele, destul de ușor de detectat. Dar există și un alt fel de frontieră, una invizibilă, pe care o traduce exclusiv cultura, în înțelesul său cel mai cuprinzător. Aceste frontiere pe care le trasează istoria, limba vorbită (sau limbile vorbite) și, încă o dată, cultura locului, se suprapun doar parțial celorlalte geografii, cele vizibile.

În interiorul acestei hărți inefabile, Teatrul Național din Timișoara luminează un drum. Proiectul **Banat in Europe** reprezintă exact acest drum care străbate din perspectivă pur culturală regiunea Banat, spațiu geografic întins între Tisa, Dunăre, Mureș și munții Carpați, cu teritorii aflate în trei țări: România, Serbia și Ungaria.

De la Szeged la Timișoara și la Vrșac se întind poveștile din **Banat in Europe**, ca într-o operațiune de distilare alchimică identității central-europene. Și pentru că scriam despre un drum, trebuie spus că el este parte din traseul **Vocile orașului**, com-

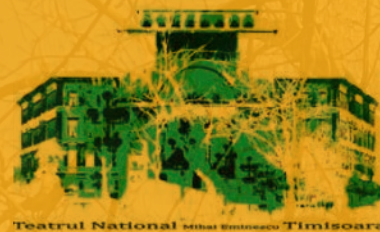
ponentă a programului Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii.

Banat in Europe este, înainte de toate, o agora dramaturgică pe care acest proiect o deschide în 3 octombrie pentru trei teatre – Teatrul Național din Szeged, Teatrul Național din Vârșeț și Teatrul Național din Timișoara – ca și pentru cei dramaturgi care le reprezintă – Anna Varsányi (Ungaria), Nikola Stanišić (Serbia) și Andrei Ursu (România). Dialogul teatral între cei trei autori va fi coagulat de regizorul Gavriil Pinte și se va concretiza într-un parcurs construit în mai multe etape.

În prima dintre ele, în cadrul atelierului de dramaturgie din luna octombrie, cei trei dramaturgi și regizorul vor defini temele și direcțiile pentru o piesă de teatru cu teme convergente, reunite de un personaj comun, conceput de comun acord. În continuare, fiecare dramaturg va scrie unul dintre cele trei acte ale viitoare piese, în limba sa, în cadrul stabilit cu colegii săi autori și cu Gavriil Pinte, în atelier. Astfel, atelierul de dramaturgie va sta la baza unui text inedit, o partitură teatrală la șase

2023

Timișoara 2023
Capitală Europeană a Culturii

mâini care, odată creată, se va transforma într-un spectacol trilingv, un spectacol pe trei voci, armonice, unitar, care să reflecte spațiul cultural comun al Banatului istoric, ca un concept european *avant la lettre*. **Banat in Europe** este o ușă deschisă întâlnirilor – a teatrelor din cele trei țări, dar și a actorilor lor, a poveștilor fiecărui loc, dar și a intersecțiilor dintre ele, precum și o întâlnire a creatorilor și a publicului din fiecare dintre cele trei țări cu identități care se intersectează la un nivel mai profund, poate, decât și-ar fi imaginat. Spectacolul, o producție a Teatrului Național din Timișoara, va avea premiera în 18 decembrie 2022, la Sala 2 TNTm. Anul 2023 va însemna întâlnirea sa cu publicul din Vârșeț, cu cel din Szeged, fiind, de asemenea, reprezentat la Timișoara pe parcursul derulării programului Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii.

Teatrul Național deschide acest proiect inedit în dorința de a reconstrui din perspectivă culturală un spațiu transfrontalier unic. Împreună cu publi-

cul din Timișoara, din Szeged și din Vârșeț, proiectul **Banat in Europe** schițează o hartă teatrală comună, care să ofere celor aproximativ 1 milion de oameni care locuiesc în acest perimetru, normalitatea coeziunii culturale, a dialogului și a dezvoltării prin intermediul teatrului. Pe termen lung, sperăm ca acest proiect să deschidă calea pentru o dezvoltare transfrontalieră a publicului, prin creșterea interesului pentru evenimente culturale din țările vecine. Nu în ultimul rând, sperăm ca acest tip de colaborări să dea startul unui turism cultural angajat și de perspectivă. Capitala Europeană a Culturii reprezintă un punct de start pentru viitor, iar acest proiect are toate datele pentru a deschide un nou drum pentru cetățenii din această regiune și pentru teatrele-partenere. Proiectul **Vocile orașului - Banat in Europe** face parte din Programul Cultural „Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii” și este finanțat de Municipiul Timișoara prin Centrul de Proiecte.

Codruța Popov

Echipa tehnică

a Teatrului Național din Timișoara

Regizori tehnici:

Sufleor:

Lumini:

Sunet – Video:

Recuzită:

Costume:

Machiaj:

Coafură:

Tehnic de scenă:

Personal de sală:

Anna Ilyés | Judit Reinhardt
Andreea Gecse | Cristian Stana

Judit Reinhardt

Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Laurențiu Marin
Adrian Stănescu | Daniel Galetar
Grațian Popp
Costinel Purcaru – Asproiu
Zorislav Nicolin | Gheorghe Sava
Mircea Chinezon

Eugen Obrad | Peter Szabo
Adrian Todea | Claudiu surmei

Alin Tofan | Károly Albert | Mariana Doboșan

Carla Pora-Stiassny
Veronica Gerstenengst | Lavinia Ghiban
Felicia Puiu | Anica Țiplea

Gabriela Strugaru Popa
Dana Orbulescu | Andra Diac

Daniela Genig | Lucian Mătieș |
Ramona Bologna

Marius Crăciunesc | Iosif Toth
Traian Oneț | Vasile Bălașa
Iustin Răgman | Mihaly Pongracz
Ioan Bârzovan | Marcel Iovin
Nicolae Lăcătaș | Nicolae Artiudean
Daniel Cinciliș

Luminița Moraru | Maria Manolache
Monica Purcaru | Carmen Trifan
Ciprian Cojocar | Ciprian Ursu
Gabriel Cozma | Bogdan Socaciu
Sebastian Boboiciov | Daniel Pascu
Cătălin Moraru

PROGRAMELE TEATRULUI NAȚIONAL TIMIȘOARA 2022 – 2026

Programe de bază

programe
de construcție
teatrală

NAȚIONAL

spectacole pe texte din
dramaturgia clasică
și contemporană românească

CLASIC CONTEMPORAN

spectacole pe texte
din dramaturgia clasică
și contemporană universală

INFANT

spectacole pentru copii
și adolescenți

MixART

spectacole sincretice

FAȚĂ ÎN FAȚĂ

spectacole – laborator

CELEBRART

aniversări culturale

Programe conexe

programe
educaționale

programe de
interacțiune
socială

programe de
interacțiune
profesională

FEST-FDR

Festivalul European al
Spectacolului Timișoara –
Festival al Dramaturgiei Românești

DIVERSITATE

program dedicat
Capitalei Europene a Culturii –
Timișoara 2023

CND

Concursul Național de Dramaturgie

A UT DOR

evenimente în aer liber, pe scena
A ut DOR, în Parcul Civic

ÎN SCENĂ

platformă de sprijin
pentru studenți

VIRTUAL

stagiunea Cloud și evenimente
on-line

CARTEA DE TEATRU

colecția aTeNT, traducerea
și publicarea de piese
contemporane și teorie teatrală

ATELIERELE DE ARTĂ TEATRALĂ

stagii de pregătire profesională
pentru actori

Programe adiacente

programe suport

EGAL

coproducții naționale
și internaționale, deplasări,
schimburi de spectacole

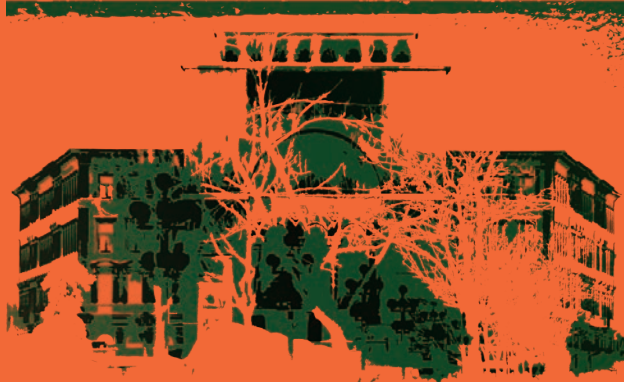
REFLECTOR TNTm

implicarea artiștilor independenți
în activitatea artistică a
Teatrului Național

ÎNTÂLNIRI

proiecte în parteneriat
cu organizații neguvernamentale
și alte instituții

STAGIUNEA 2022/2023

TEATRUL NAȚIONAL Mihai Eminescu TIMIȘOARA
manager Ada Hausvater

